SOLDATUL

Nr. 198 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

ODESA

NEINTRECUT FAPT DE ARME ȘI IMPLINIREA UNUI DESTIN

Intrând în Odesa, biruitoare, la 16 Octombrie 1941, trupele Armatei a 4-a române încununau realizarea unui măreț fapt de arme, dar împlineau totodată și poruncile unui destin. Din punct de vedere militar, asediul Odesei a fost pentru armata română un greu și hotăritor examen, pe care comandamentul și trupele de executivă l'au trecut în chipul cel mai strălucit. Bolșevicii se fortificaseră puternic în această poziție înaintată de la Marea Neagră, avantajați de incontestabila lor superioritate navală și apărați de un vast sistem de întărituri betonate și puternic înarmate, eșalonate în cercuri concentrice dinspre uscat. In aprecierea experților militari, Odesa trebuia să îndeplinească în Marea Neagră aceeaș funcție ca și Tobrukul pe coasta mediteraniană a Africei de Nord.

Această mare biruință și această strălucită realizare militară, care a restabilit valoarea ostășească a României și a avut consecințe hotărâtoare pentru desfășurarea operațiilor pe sectorul sudic al armatelor germane și române de sub comanda de căpetenie a Mareșalului Ion Antonescu, are însă și o categorică semnificație de valoare istorică. Odesa reprezenta aici, în preajma așezărilor noastre străvechi, toată trufia imperialismului slav dela Răsărit. Acum două sute de ani rușii nu existau pe aceste locuri. Turcii, în epoca lor de glorie și de răspândire în Europa, zidiseră o cetate de sprijin la Marea Neagră pentru scopurile lor militare și negustorești, pe vechia așezare a unui sat de pescari moldoveni. Orașul modern și portul, așa cum îl cunoaștem astăzi a început să se construiască la 1794 de către ruși, după alungarea turcilor și așezarea unui guvernator pe seama Moscovei. Dar nici prezența turcilor, nici fudula stabilire a rușilor aici, n'au putut sdruncina temeiurile acestei străvechi așezări moldovene, prezență, vie și puternică și astăzi în această Odesă năvălită de toate semințiile.

Biruința de acum un an dela Odesa n'a fost, pentru aceste motive, o cucerire de forță și vrednicie ostășească numai. Ea era împlinirea de dreptate a unui destin, era sfârșitul unui trecut întunecat pentru o eră de luminoase adevăruri istorice restabilite. La Odesa suntem acasă, fiindcă Odesa este în rostul permanențelor românești nu orașul de bulevarde orgolioase și de populație amestecată de toate semințiile aciuate acolo, ci este imponderabilul moldav, care n'a abdicat nici o clipă dela rosturile lui eterne românești. Odesa a fost un neîntrecut fapt de arme pentru o emoționantă regăsire de elemente constitutive rasiale.

D. I. Cucu

OPERAȚIUNILE PENTRU CUCERIREA ODESSEI

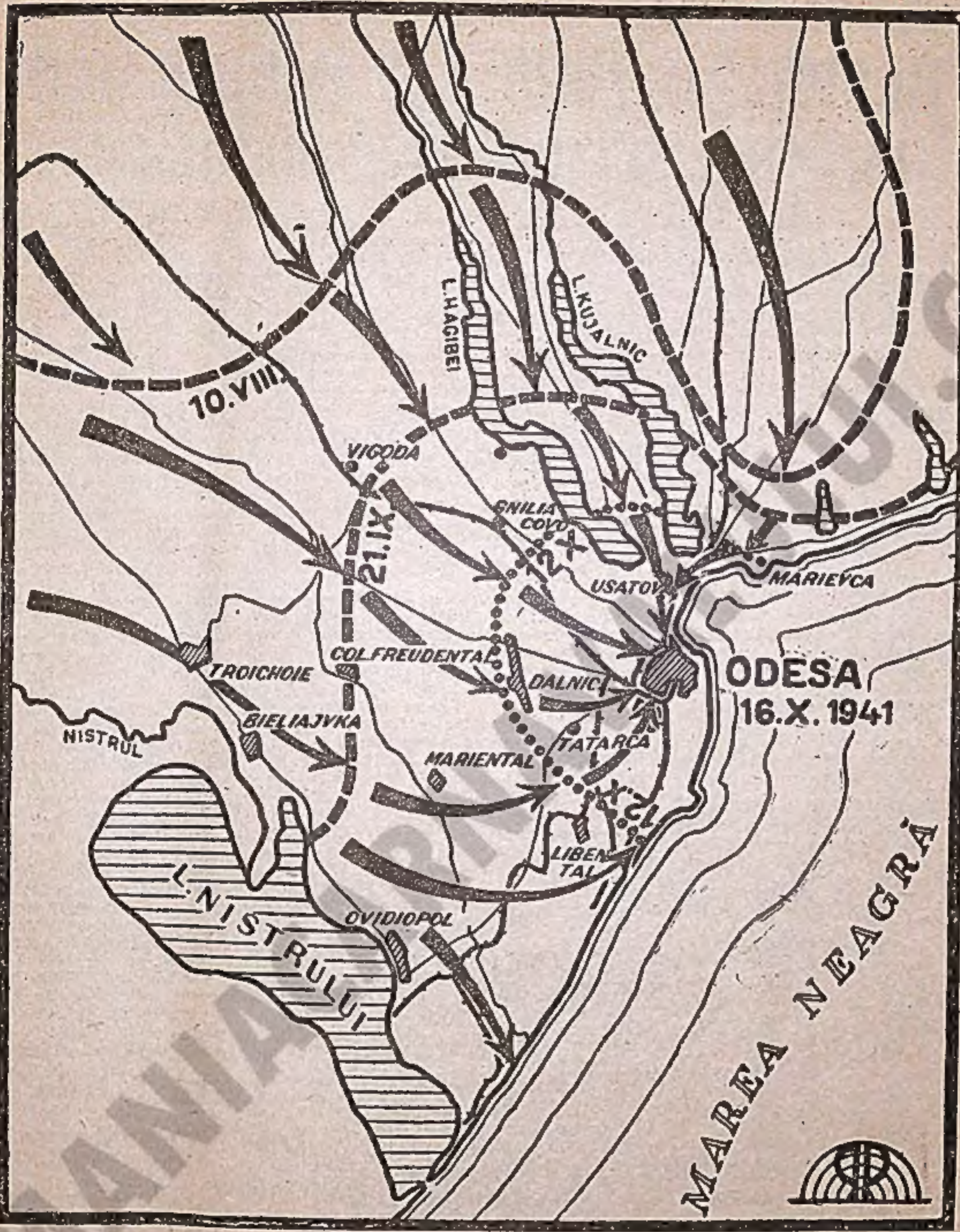

Cucerirea Odesei a însemnat una din cele mai frumoase victorii românești și în acelaș timp o grea lovitură dată rezistenței rusești. Importanța orașului, din punct de vedere al desfășurării viitoare a războiului, îi făcuse pe ruși să opună o rezistență mai înverşunată decât în oricare altă parte a frontului. Prăbușirea cetății a fost lamentată destul de îndelungat de Moscova, deși în mod obișnuit rușii trec ușor, din motive tactice, peste orice pierderi, oricât de însemnate ar fi ele.

Dar iată ce au pierdut rușii în Odesa.

Cetatea din Nordul Mării Negre constituia pentru ruși o bază navală și aeriană de prim ordin. De aici se putea supraveghea și ataca România, pe calea aerului, pe uscat și pe mare.

Odesa se găsește la 30 km. de Nistru, 150 km. de gurile Dunării și 300 km. de Constanța, iar de București și Ploești cu zona petroliferă din Valea Prahovei la 400 km. Stăpânirea Odesei însemna deci un atu puternic în mâna bolșevicilor și o veșnică amenințare pentru noi.

Sovieticii, pentru cari ofensiva constituia baza tuturor planurilor lor, s'au gândit să păstreze cetatea în orice împrejurare, știind că în caz de pierdere a ei, posibilitățile lor viitoare de atac se reduc la minimum. De aceia au întărit orașul într'o măsură uriașă. Un sistem de fortificații puternice, pe o adâncime de 30—40 km., a încins orașul ca un brâu de netrecut.

Misiunea sdrobirii acestui brâu puternic și cucerirea Odesei a fost dată Armatei a 4-a română.

La 13 August 1941, unitățile rapide ale Armatei a IV-a, au atins coasta Mării Negre la Est de Odesa. Din acest moment, forțele rusești din jurul Odesei trebuiau considerate ca încercuite și separate de restul forțelor sovietice cari se retrăgeau la Est de Bug și Nipru. Totuși, calea mării le mai rămăsese deschisă rușilor, cari n'au încetat să aducă mijloace de întărire, trupe și material, cu ajutorul flotei,

(Continuare în pag. 3-a)

EROISMUL ROMÂNESC LA ODESSA

Mereu biruitoare, armata română ajunse cu pași de uriaș în fața Odessei. Una din cele mai puternice cetăți maritime din lume se ridica aici piedică trufașă în drumul regimentelor române. Intărită cu brâuri de oțel și foc, cetatea trebuia să reziste oricărui iureș, spre a stăvili pentru totdeauna înaintarea trupelor române și germane în inima Rusiei.

Ordinul fu dat. Cetatea trebuia cucerită cu orice preț, pentru ca drumul biruințelor viitoare să fie deschis.

S'au scris pagini întregi despre eroismul românesc dela Odessa. Fiecare soldat sau ofițer a dovedit în parte marile virtuți strămoșești, ridicând peste hotare și veacuri numele strălucitor de român.

La fiecare atac pe care îl încercau armatele române, se deschideau toate gurile Iadului. Focul nimicitor bătea fiecare palmă de pământ. Obuzele șuerau ziua și noaptea.

Și totuși românii ocupau poziție după poziție.

Urmau nenumărate contraatacuri rusești. Ordinele primite din Moscova erau categorice. Cetatea trebuia să reziste. Nici un ostaș rus nu trebuia să părăsească în viață, orașul.

Au intrat în acțiune apoi comisarii politici. La spatele fiecărei unități mici, apărea câte o figură sinistră, cu revolverul în mâna dreaptă, cu țeava îndreptată în spre cei cari ezitau în fața morții. Drumul înapoi era închis. Sovieticii trebuiau să învingă sau să moară. Erau fiarele încolțite, cărora toate ușile le erau închise, în afară de poarta morții.

Și totuși românii înaintau pas cu pas, alungând din pozițiile cele mai întărite trupele rusești

Cea mai mare încleștare din istoria răsboiului nostru de desrobire se începuse la Odessa. Dușmanul nostru de totdeauna se crampona pe o poziție socotită de neînvins de toată lumea.

Asalt după asalt, atac după atac au fost date metodic. Vânjoșenia românească se dovedea de nebiruit. Ostașul român se apropia cu fiecare ceas de inima orașului. Și apoi într'un ultim iureș, bolșevicii fură trântiți la pământ, călcați în picioare și cetatea își deschise porțile celei mai frumoase victorii.

Era ziua de 16 Octombrie 1941.

S'a scurs un an de atunci. Armatele române au repurtat victorii după victorii. O altă cetate, Sevastopolul, speranța rezistenței bolșevice a capitulat sub acelaș iureș năvalnic românesc. Orașe după orașe, cetăți întărite, râuri, fluvii, munți au fost trecuți și biruiți de vitejia românească. Dar printre toate aceste biruinți, Odessa rămâne totuși cea mai frumoasă și mai glorioasă pagină de istorie românească.

Serg. t. r. Ion Munteanu

CRUCEA DIN STRÂMBENI

Schiță de CONSTANTIN SALCIA

Toamna cu lumina ei palidă, povestitoare de tristeți, cu nostalgia ei adâncă, poposise pe dealurile din apropierea satului Strâmbeni. Prin copacii îngălbeniți par'că înainte de vreme, un vânt uscat ada, smulgând frunzele una câte una. Toată vara nu plouase aproape de loc, și colbul pe drumuri era aproape de o palmă. Pela începutul lunei Septembrie însă, a venit un vânt puternic însoțit de furtună de-a 'ntunecat tot satul și de-abia după aceea s'a milostivit Dumnezeu și-a slobozit o ploae de-a mai stropit pământul bătătorit.

Satul părea pustiu. Dela un capăt de uliță la celălalt, nu se vedea nimeni. Numai câte o femee cu vedrele la spinare cobora către cișmele, sau cârduri de copii palizi și gălăgioși se 'ntorceau dela școală. Pe luncă, câte-un ochi de soare se juca în iarba pârjolită și lângă pârâu salciile se scuturau de gânduri și gândurile se duceau în josul apei.

Bătrânul Gheorghe Dincă stătea pe prispa casei și pletele lui albe străluceau par'că în lumina palidă a soarelui... Căldura îi dezmorțea par'că gândurile și oasele, și-l trezea din toropeala în care căzuse. Era singur acasă... De când rămăsese văduv și mai ales decând îi plecase în război singurul fecior nu mai avea gust de nimic. Trimitea la muncă pe nora sa cu fetița, deși destul de greu... căci o femee nu putea să facă față la toate. Când era Ionel acasă totul mergea strună, căci brațele lui vânjoase se arcuiau pe coarnele plugului și belșugul mergea 'n hambare ca în vremurile bune. Sunt aproape șase luni decând a început războiul și n'a primit decât două scrisori dela Ionel.

Ii era teamă să nu se fi prăpădit în luptele cele mari de peste Nistru, căci regimentul lui a fost mereu primul și multe fapte de vitejie a mai făcut. Cetise prin ziare, căci moș Gheorghe era un țăran deștept, toate vitejiile săvârșite de ostașii noștri și aflase și de decorarea lui Ionel cu „Virtutea Militară", când capturase un mare număr de prizonieri ruși. Alt ceva nu mai știa...

Iși aduce aminte de el. Par'că-l vedea când a plecat. Era o zi de Iulie călduroasă... Până la gară avea vreo 3 km. De-abia l-a lăsat să-l ducă cu căruța, căci zicea el „un om care merge la război, nu trebue să meargă cu căruța". Au plecat mulți din sat atunci.

In gară l-a 'mbrățișat și l-a sărutat mult. Era singurul și cel mai drag odor al lui, pe care-l crescuse cu grijă și cu dragoste de țară și în care își pusese nădejdiile lui de bătrânețe. De aceea și ziua și noaptea se gândea la el și se ruga pentru sănătatea lui. El știa ce este războiul.

Știa cu câte greutăți ai de luptat, căci doi ani de zile stătuse în tranșee în războiul celălalt, cu noroiul până la genunchi, iar în 1918, era să moară de holeră în Bulgaria. Dar mai știa că o forță nevăzută par'că îți ajută să învingi toate greutățile și te ferește de moarte. Cum avea avere putea să-l scape sau să se ducă să-i repartizeze pe undeva pela partea sedentară, dar n'a vrut... Datoria către țară este cel mai scump vis de sub soare și fiecare trebue să meargă la luptă cu pieptul deschis, atunci când dușmanul caută să ne fure din brazda noastră sfântă. Pentru nimica în lume nu ar fi făcut așa ceva, să râdă lumea de el și să fie batjocorit în tot satul.

Trecuse aproape jumătate din luna Iunie și se cam svonea a război. Armata noastră trecea mereu spre Prut și toată țara aștepta ordinul de atac. Bolșevicii cari cu un an înainte, fără pic de omenie, ne răpise Basarabia și Bucovina și ne subjugase frații care nu aveau altă vină decât că erau români și simțiau românește, ne amenințau mereu.

Și războiul a început. La ordinul Mareșalului ostașii noștri au trecut Prutul și-au sdrobit dușmanul svârlindu-l peste Nistru. Cele mai mari fortificații s'au năruit în fața ostașului român și n'a existat piedică fie cât de mare, pe care să n'o fi trecut-o.

Moș Gheorghe avea inima cât un purice. Auzea și cetea prin ziare că luptele sunt cât se poate de crâncene și că ai noștri luptă unul contra zece. Dar câte-o carte poștală ce-o primea din când în când dela Ionel, îl mai liniștea.

Ionel îi spunea de isprăvile făcute de Regimentul lui și că așteaptă ziua când să se poată repezi măcar câteva zile pe acasă. Din fiecare luptă ieșise teafăr și nici măcar un glonte sau o schijă, din miile câte veneau peste ei, nu-l pișcase.

Și se bucura bătrânul și se 'nchina în tăcere pentru sănătatea feciorului. In Strâmbeni trece unul din oamenii cei mai cumsecade și mai cu stare. Tot ce agonisise, prin munca lui, era acum averea băiatului. El nimic nu risipise și banul unde îl punea, acolo rămânea...

Pela jumătatea lunii Septembrie, aștepta, doar o mai primi vreo veste, dar nimic. A venit și Octombrie, dar tot nimic...

Luptele la Dalnik erau în toi. Zi și noapte nu înceta atacul și armata noastră n'avea un pic de odihnă. Mereu, mereu peste dușman...

Rușii se 'ncăpățânau să reziste, dar până la urmă n'au avut încotro și-au rupt-o la fugă cu ce-au putut. Odesa — acum era în mâinile românilor.

De câteva zile lui Moș Gheorghe i se făcea un semn la ochiul drept. Nu-i dădea importanță. Se făcea că nu bagă de seamă. Dar în inima lui simțea o strângere, când se gândea la Ionel... Și prevestirea s'a 'mplinit. Era într'o după amiază de Octombrie caldă, când primește vestea morții lui. Cu lacrimi în ochi a cetit de câteva ori scrisoarea dela Regiment. *„A murit ca un erou. Mereu înainte. Unde era pericolul mai mare, acolo îl găseai. A cucerit singur trei cazemate și în toate luptele dela trecerea Prutului și până la Dalnik s'a purtat ca un adevărat erou"*. Multe zile și nopți a plâns bietul Moș Gheorghe după Ionel, dar o mângâere simția în inima lui de bun român, când se gândea că a murit pentru țară. Că numele lui va fi veșnic pomenit în cartea de glorii a neamului și-a viitorului țării noastre. Au trecut astfel șase luni de tristețe și odată cu primele raze ale Primăverii și sufletul lui Moș Gheorghe părea că se primenește. Toată iarna s'a gândit cum să-i ridice o cruce mare în curtea primăriei, să fie pomenire pentru tot satul și pe cine să găsească să scrie câteva rânduri frumoase pe ea. Era gata să cheltue ori cât, acesta fiind acum singurul lui vis, cât va mai avea de trăit...

Prima dată a făcut o cerere la Primărie, pe care primarul a respins-o spunându-i că nu poate să-i aprobe numai lui singur să ridice monument feciorului, ci că mai târziu va ridica pentru toți eroii comunei. Dar moș Gheorghe nu s'a lăsat. S'a dus la oraș, a comandat crucea și-a adus-o acasă. Apoi a fotografiat-o, și-a trimis-o c'o cerere Mareșalului. Pe cruce erau scrise următoarele cuvinte:

„Moartea pe câmpul de onoare, este cea mai frumoasă. Din sângele tău ce-a stropit victoria cea mare, din jertfa ta de bun român, va răsări mâine fericirea țării noastre. Slăvită să fie amintirea și vitejia ta".

Mareșalul apreciind dragostea de părinte și de țară a bătrânului Gheorghe, i-a aprobat întocmai dorința și a dat dispoziții să se publice prin toate ziarele cererea primită...

Acum în Strâmbeni, la marginea drumului ce cotește spre Delurenii Vechi, în curtea Primăriei, se înalță o cruce frumoasă cu chipul săpat în piatră, al eroului Ionel Dincă. In zilele lungi de toamnă când vântul șueră prin copacii goi și frunzele se-aștern grămadă prin șanțurile pline cu apă, peste crucea ce amintește jertfa țăranilor plecați la luptă cu pieptul deschis, se deapănă șuvițe lungi de nori. Și 'n tăcerea aceea înăbușitoare a satului doar pașii bătrânului Gheorghe se aud, când merge să-și vadă băiatul.

DESPRE HINDUȘI ȘI MUSULMANI IN CHESTIUNEA INDIILOR

După ce guvernul anglo-indian s'a sforțat până acum zadarnic să înăbușe prin forță neliniștile din India, Churchill caută astăzi să bagatelizeze gravele evenimente de acolo. In discursul său din Camera Comunelor el a afirmat cu aroganță că Congresul nu constă decât dintr'un grup de saboteuri plătiți, și că imensa majoritate a poporului este împotriva Congresului și filo-englez. In acest sens, în afară de hinduși, a numit pe cei 90 milioane musulmani, pe loialitatea cărora guvernul poate conta fără grijă.

Aceste declarații au stârnit cele mai vii critici în toate cercurile. Tonul lor arogant a fost comparat cu o lovitură de picior chiar de politicienii englezi, precum conducătorul laburist Greenwood, iar presa musulmană califică discursul drept o provocare. Faptul că tocmai musulmanii, pe cari Churchill îi îndeasă cu oferte ispititoare și făgădueli, reacționează în felul acesta, dovedește neîndoios adevăratele lor sentimente. Fiindcă este o afirmație cu totul falsă și jignitoare aceia că ei sunt pur și simplu supuși Angliei. Se poate mai degrabă spune că majoritatea zdrobitoare a musulmanilor indieni n'au nici cel mai mic interes ca dominația britanică asupra Indiei să se prelungească. Prin lozinca lor „la o parte cu Anglia", ei se plasează categoric alături de Congres.

Dar englezii nu vor să recunoască această fundamentală înțelegere dintre musulmani și hinduși. Din această cauză și-au îndreptat dela începutul secolului sforțările mai cu seamă în direcția încurajării desbinărilor religioase în popor, pentru a-și servi scopurile lor politice. Această adâncire a adversităților confesionale au vrut s'o transforme într'o unealtă oarbă pe care să o opună naționalismului tot mai viguros care își găsește expresie începând din anul 1885 în cercurile tot mai categorice ale Congresului cu privire la modificarea Constituției. Afirmațiile lui Churchill se bazează pe o ficțiune și nu au nici un temeiu real. Churchill ar face mai bine să se pătrundă de cuvintele compatriotului său, istoricul Edward Thompson, care după o călătorie în India la începutul războiului și-a îmbrăcat impresiile în următoarele cuvinte publicate în „Time and Tide": „those englishmen who think that the moslems are probritish, are mad" (sunt nebuni englezii cari își închipuie că musulmanii sunt filo-britanici); Thompson spune mai departe că pentru englezi ar fi o surpriză neplăcută când într'o bună zi și-ar da seama că musulmanii indieni le sunt tot atât de dușmani cât și hindușii, dacă nu mai mult.

Faptul că Churchill a prezentat o imagine atât de falsă a musulmanilor, obligă să privim cu atenție și afirmația sa că majoritatea hindușilor ar fi împotriva Congresului. Dr. Shyama Prosad Mookerjee, fost vicecancelar al universității din Calcuta și un cunoscut pedagog, dă în această chestiune răspunsul cel mai just. El își rezumă comentariile asupra discursului lui Churchill: nu poate fi decât compătimit pentru lipsa lui de orizont politic și neputința de a înțelege stările din India".

„Hindu Mahasabha", adică marele Sfat al Hindușilor, este opusul Ligii Musulmane. In timp ce Congresul este ultra-confesionalist, Sfatul reprezintă interesele hindușilor și are caracterul unei contra-pondere față de Liga Musulmană. Ca și Savarkar, dr. Mookerjee este un naționalist înflăcărat, fapt care reese limpede din ultimele sale declarații. Intre altele el a spus: „Englezii trebuie să-și dea în sfârșit seama că India, o națiune care se respectă, nu va mai putea fi îngenunchiată multă vreme". Politica sa hotărâtă, pe care o duce în spiritul eliberării naționale, mai ales după anexarea conducătorilor Congresului, a fost comentată de englezi cu următoarele cuvinte: „Este vădit că „Hindu Mahasabhe" preia activitatea de propagandă pe care partidul Congresului nu o mai poate sluji".

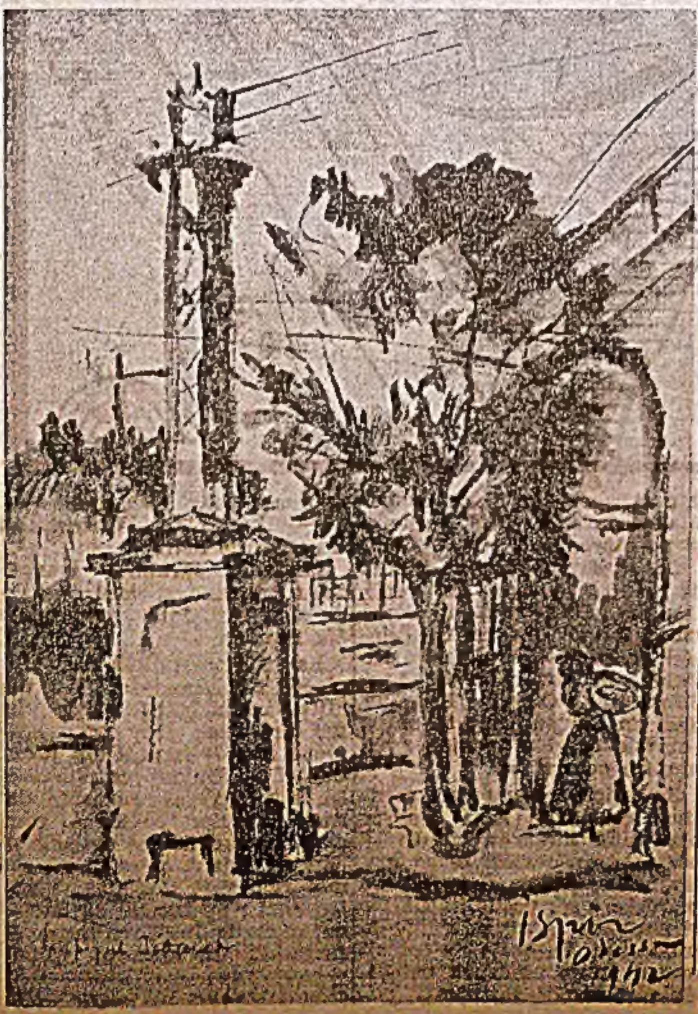

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

Flota de comerț a Franței

Flota de comerț a Franței, care era la începutul războiului de aproximativ 3,5 milioane tone, a scăzut, după cum arată cercetările întreprinse de autoritățile respective din Vichy, până la mijlocul acestui an, la 1,5 milioane tone. Tonajul actual se repartizează la circa 300 vase care se găsesc în porturile franceze. Pierderile din ultimii trei ani sunt cauzate de scufundări în timpul războiului (300.000 tone), scufundări întreprinse de Marea Britanie după încheierea armistițiului (57.000 tone) și confiscările din partea Angliei (589.000 tone). Alte 300.000 tone sunt reținute în porturi neutre și 300.000 tone au fost pierdute prin furtuni, naufragii și accidente. Guvernul francez a luat măsuri pentru refacerea tonajului. Șantierele navale franceze construiesc mai multe vase de transport, de pasageri și vase frigorifere. Prin această refacere a flotei comerciale, tonajul francez se va reîmprospăta, ceeace este un factor important, deoarece majoritatea tonajului francez era învechit, cele mai multe vase având o vârstă de peste 15 ani.

COLECTA DE IARNĂ PENTRU OSTAŞI

S'a dat publicităţii o situaţie recapitulativă a colectei „Ziua Ostaşului", făcută în Capitală şi în judeţele ţării prin strădania Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale şi prin participarea însufleţită a tuturor oamenilor de bine. Şi i s'a arătat în acest ziar semnificaţia. S'au strâns astfel: 76.189 de pulovere, 152.439 mănuşi, 275.835 perechi ciorapi, 85.268 fulare, 54.827 căciuli, 7.601 cojoace şi 439.792 alte diverse obiecte de îmbrăcăminte călduroase sau de altă utilitate, care au şi fost trimise pe front pentru ostaşii care luptă departe de ţară, pe imensele câmpii ruseşti, pentru stârpirea bolşevismului şi prin aceasta a groaznicei ameninţări care plana nu numai asupra ţării noastre, dar şi asupra Europei întregi. Luptând alături de Germania şi de aliaţii ei în contra barbariei bolşevice, România a răspuns unui comandament de solidaritate europeană. Forţa de luptă a României se sprijină pe forţa ei morală, care, la rândul ei, nu este decât expresia solidarităţii tuturor în faţa ameninţărilor din afară.

Colecta „Ziua Ostaşului" a fost o nouă şi puternică manifestare a solidarităţii naţionale. Rezultatele publicate o certifică. Cetăţenii au răspuns cu toată înţelegerea la această colectă, care a avut rostul să adune îmbrăcăminte călduroasă pentru ostaşii de pe front, care vor avea să înfrunte din nou greutăţile iernii ruseşti. Este a doua iarnă petrecută în aceste regiuni şi nu numai gândul nostru trebue să fie la ei, ci şi fapta noastră de buni români. Alături de ostaşii germani, ostaşii noştri au înfruntat greutăţile unei ierni apocaliptice. Prin aceasta ei au făcut dovada tenacităţilor, care-i înalţă alături de cei mai buni ostaşi şi luptători ai lumii. De sigur că iarna care vine nu va mai fi cum a fost cealaltă, fiindcă nu se întâmplă două ierni la fel, una după alta. Totuşi grija comandamentelor a fost ca să se facă faţă oricărei surprize. Ostaşii români sunt bine îmbrăcaţi. Ei au încălţăminte, haine, flanele, căciuli şi tot ceea ce le este necesar, prin grija Armatei şi a Statului. Dar războiul actual iese din comun. S'a cerut cetăţenilor un supliment, pe care ei l-au dat de bună voe. Erau atât de mulţi care voiau să-şi dea obolul lor pentru ostaşii de pe front, fiindcă fiecare din noi ştim că dând pentru ostaşii de pe front, dăm pentru un părinte, un frate, un copil, sau o rudă a noastră. Răspunsul a fost spontan. Cetăţenii au dat cu toată inima, cu tot dragul.

Aşa dar, dincolo de valoarea lor utilitară, de sigur foarte importantă, toate aceste lucruri au şi o valoare simbolică, cu o forţă morală şi mai importantă. Ţara a dovedit încăodată spiritul ei de solidaritate cu cei care luptă împotriva bolşevismului, înscriind pe câmpiile ruseşti pagini de glorie nepieritoare. Luptând pentru apărarea Patriei, pentru siguranţa liniştei ei în viitor şi pentru biruinţa crucii în contra păgânismului, ostaşul român se înalţă în admiraţia lumii şi în apoteoza istoriei. Toate actele celor de acasă, prin care ei sprijină lupta celor de pe front, sunt dovezi că cei dintâiu au conştiinţa măreţiei luptei care se duce astăzi în răsărit.

Act de solidaritate naţională, colecta izbândită din „Ziua Ostaşului", ne întăreşte şi mai mult sentimentul încrederii în destinul final al luptei pe care o ducem astăzi.

Serg. t. r. Mihail Şerban

Bolşevicii se predau la Odesa, ostaşilor noştri (P. P.)

OPERAŢIUNILE PENTRU CUCERIREA ODESEI

(Urmare din pag. I-a)

de care dispuneau liber în Marea Neagră.

Forţele române au început atacul metodic al poziţiilor fortificate. Nenumărate cazemate trebuiau ocupate una după alta. Operaţiunea era extrem de grea şi se cereau numeroase sacrificii. Rezistenţa rusească culminase în ultimul timp, dând o serie de contraatacuri, cari au fost sdrobite însă rând pe rând de români.

Ziua de 16 Octombrie 1941 aduce biruinţa românească. Ultima linie fortificată a fost străpunsă după un efort puternic şi trupele române au intrat triumfătoare, pe mai multe direcţii, în oraş.

Fortificaţiile puternice pe trei poziţii succesive cât şi apărarea îndârjită a oraşului a cerut din partea românilor acte de bravură şi eforturi supraomeneşti.

O serie de lupte, cari şi-au găsit loc definitiv în istorie au fost date la: Corpova, Mannheim, Kagarlic, Vigoda, Bereseni, Vakarjani, Gildendorf, Dalnik şi Tătarca.

Fiecare localitate a trebuit ocupată cu asalt, fiecare palmă de pământ a trebuit să fie cucerită în faţa unui adversar, care murea mai repede decât să cedeze.

Sacrificiile făcute de eroicele trupe române, au fost pe deplin justificate. Izgonirea ruşilor din această puternică bază navală şi aeriană a însemnat slăbirea puterii ruseşti şi îndepărtarea pericolului bolşevic dela graniţa ţării noastre. Timpul a dovedit cu prisosinţă acest lucru. Căderea celorlalţi stâlpi ai rezistenţei ruseşti a urmat la timp scurt, iar flota rusească a ajuns să nu mai conteze nimic în marea încleştare de pe frontul de Est. — (P. P.).

IADUL DELA STALINGRAD

Cum a fost făcută spărtura in sistemul de apărare bolşevic

In cursul nopţii a început să plouă. Soldaţii care acţionau pe aceste poziţii nu s'au supărat de aşa ceva. Ei se simţeau în ploaie ca într'o baie răcoritoare respirau umiditatea ei cu plămânii setoşi uscaţi de praf, expunându-şi cu plăcere feţele lor înegrite vântului rece care bătea pe stepă. După săptămâni — sau au trecut oare luni? — de arşiţă dogoritoare, după săptămâni trăite în nori de praf, aceasta era prima zi de ploaie. Puteau ei cere mai mult în dimineaţa în care jucau cartea hotărîtoare?

Munţi de nori albăstrii aruncaţi ca de o mână curajoasă, se ridicau deasupra stepei galbene murdară, reprezentând nişte culise grandioase, eroice pentru prăpădul de foc care se năpustea asupra poziţiilor inamice. Infanteriştii, gata de atac, cu casca pe ochi, dădeau aprobator din cap. Băieţii dela artilerie nu se jenau deloc, trăgeau din răsputeri, aveai impresia că s'a deslănţuit iadul pe pământ. Mii şi mii de granate explodau în rândurile inamice, nimicind linia de apărare sovietică, căci tocmai aici la sud de Stalingrad, trupele roşii se apărau mai îndârjit ca în alte părţi.

Peste câteva ceasuri lupta era în toiu. Imagina bizară a norilor, nişte adevărate stânci la orizont, adăposteau pentru câteva clipe avioanele noastre de luptă, pentru a le da iar drumul în vijelia sirenelor deasupra inamicului. Loviturile avioanelor „Stuka" aruncă în aer fântâni de pământ pe care vântul îl ia, răspândindu-l prin împrejurimi. Muniţii luminoase şi apărarea antiaeriană dau cerului acel fortissimo necesar finalului.

Maşina de atac a ajuns la turaţii mari o precizie şi o elasticitate fără egal. Ştirile sosite din primele rânduri ale infanteriei sunt imediat comunicate Stukas-urilor sau vânătorilor. Artileria şi tancurile stau în cea mai strânsă legătură; este o minunată conlucrare a tuturor armelor.

Şi aşa înaintăm pe toată linia!

Este într'adevăr cu totul altceva războiul pe care-l ducem acum, faţă de cel de acum câteva săptămâni. Până şi ultimul om simte această forţă concentrată de trei divizii masată pe un spaţiu îngust şi care nu dau linişte bolşevicilor.

Primele linii au fost străpunse. Inainte ca inamicul să poată să-şi revină din grindina de oţel şi fier care s'a năpustit asupra lui. Dar totuşi nu ne-am oprit. Azi nu-i dăm pace. Inaintăm iar şi mai departe pe această stepă care nu cunoaşte nici şosele, nici măcar drumuri, şi care se întinde plină de falsitate în faţa noastră. Ea e plină de cratere, de mici prăpăstii, de adâncituri pe care trebue să le scobori în serpentine. Ele oferă inamicului nenumărate posibilităţi de apărare. Dar noi nu ţinem astăzi seamă de nimic.

Primele noastre trupe parcurseseră până la prânz 30 de km. şi cerul era încă plin de Stukas-uri. Artileria grea înaintase şi ea, trăgând din toate ţevile.

Pe seară infanteriştii cercetau orizontul pentru a găsi baloanele captive dela Stalingrad. Chiar dacă nu au avut noroc, căci cerul era încă acoperit de nori, era tot una. Le era tot una că artileria bolşevică a început iarăş să tragă. Spărtura în sistemul de apărare al Stalingradului reuşise şi nici o putere de pe lume nu era în stare să pretindă contrariul.

E. Pörtner
Corespondent de războl

Vânătoare de partizani

Combaterea partizanilor a devenit o caracteristică a războiului oriental. Această vânătoare are loc pe toate sectoarele de luptă ale frontului atât de întins. Ceace este specific pentru această luptă este faptul că ea nu este dusă numai de trupe, care, în mod obişnuit, reprezintă voinţa de luptă a unei naţiuni, ci războiul partizanilor este purtat mai ales de populaţie şi de elementele din rezervă ale armatei. Cunosc cazul unei companii de brutari din sectorul armatei noastre, aflată la 60 kilometri înapoia frontului şi care era plictisită de partizani. Brutarii au părăsit atunci cuptoarele luându-şi carabinele pe umăr, şi au plecat la asalt ca infanteriştii spre podgoria de unde obraznicii franctirori îşi aruncau pe furiş grenadele asupra brutăriilor.

Nicio regiune nu este mai proprice pentru războiul partizanilor decât regiunea munţilor prăpăstioşi ai Caucazului. Un front unitar cu linii sigure de aprovizionare nu este aci posibil. Nimic nu este mai uşor decât să se pună la cale din ascunzători sigure atacurile asupra călăreţilor izolaţi, sau asupra vehiculelor care umblă pe drumuri singuratice. Acest lucru a fost prevăzut de bolşevici, care au început să organizeze în mod sistematic războiul bandelor. Ei au pregătit în special, depozite de arme şi alimente pentruca partizanii să nu mai fie obligaţi să apeleze la ajutorul populaţiei. I-a echipat din belşug cu dinamită, cu haine şi cu bani.

Au uitat însă, să socotească ura adâncă, nestinsă şi îndelung comprimată a numeroşilor cetăţeni ai Rusiei de toate rasele şi naţionalităţile împotriva regimului sovietic. Această ură a izbucnit pretutindeni unde trupele Europei au eliberat până acum spaţiul rusesc de sub teroarea bolşevică şi evident că această ură a luat formele cele mai emoţionante şi mai convingătoare acolo unde s'a deslănţuit un adevărat război al populaţiei contra armatei sovietice. Aici atingem un capitol despre care opinia publică mondială va afla lucruri uimitoare. Deocamdată aici nu facem aluzie decât la ajutorul populaţiei ruseşti împotriva partizanilor şi vom relata din multiplele cazuri, unul singur, care este dintre cele mai dese.

De curând a venit un ţăran rus la comandamentul unei divizii şi a anunţat că el ştie un depozit de-al partizanilor în apropiere şi este gata să arate drumul care duce spre vizuina din pădure. Imediat s'a format o expediţie de pedeapsă compusă din două companii şi au pornit în marş. Noi, reporterii de războiu, am prins ocazia şi am mers cu ei.

Asupra expediţiei, care a durat o zi şi care ne-a condus în creerii munţilor, de unde se vedea marea strălucind în zare, ar fi multe lucruri frumoase de scris, asupra peisagiului, dar amatorii de reportagii de război dramatice nu pot fi acum satisfăcuţi. Din lipsă de adversari, n'a avut loc nicio ciocnire. Operatorul cinematografic a fost nemulţumit. Fiind ajunşi la vizuină, soldaţii noştri înfometaţi de mers s'au năpustit asupra depozitelor bine împachetate, scoţând cu pumnii zahăr de cea mai cristalină calitate pe care-l mâncau satisfăcuţi de succesul obţinut. Alţii au dat peste depozitele de haine şi rufărie: şi-au pus peste uniforma murdară de noroiu, în glumă, halate medicale albe ca zăpada. Apoi, fiecare şi-au umplut stomacul şi raniţa cu conserve gustoase de peşte. In sfârşit, au sosit camioanele ca să transporte comorile găsite. Spre seară, prada bogată a ajuns la comandamentul diviziei.

Dr. Otto Folberth
Reporter de războiu

HAZURI

Afacere bună

Doi prieteni au tot flecărit verzi și uscate. Apoi deodată unul din ei a tăcut.

— Ce-ai, mă? Ce-ai rămas așa pe gânduri?

— Mi-a venit în minte o afacere extraordinară. O afacere care dacă ar reuși, m'ar face mai bogat decât am putea bănui noi...

— Care-i aia?

— Să cumperi femeile pe prețul pe care-l merită și să le vinzi pe prețul pe care cred ele că-l merită!

Are cusur!

— Uite, să-ți dau eu niște vin admirabil. Il am de 30 ani!

— Ce vorbești?

— Parol.

Și luă un pahar de coniac în care puse o picătură de vin. Celalt îl luă și-l dădu peste cap.

— Bun?

— Foarte bun, dar tot are un cusur.

— Care?

— E prea puțin, dragă, pentru bătrânețea lui!...

Elev silitor

— Tăticule ai un fiu silitor, am eșit primul la geografie.

— Ce te-a întrebat?

— Câte continente sunt.

— Și?

— Am răspuns: Patru.

— Păi, sunt cinci.

— O fi, dar ceilalți au spus că sunt numai trei.

Are dreptate

Logodnicii sunt singuri pe verandă. El e foarte îndrăgostit, cu toate că până la nuntă mai e doar o zi.

— Draga mea, nu fi atât de nepăsătoare! face el. Nu mai pot să aștept! Uite, când toată lumea o să doarmă în seara asta, lasă-mă să viu în camera ta... Ce dracu! Doar mâine e nunta!

— Nu, dragă, nu se poate! De data aceasta nu! Mi s'a mai spus de două ori până acum de alți doi logodnici și de două ori mi-au făcut figura. Nu vreau să mă păcălesc și-a treia oară!

NICI O TEAMĂ!...

Ea: *Fănică! Scoal' Fănică! Hoții!!*

El *(încă somnoros): Hoții? Nici o grijă Mițișor! Nu-ți fie teamă! Cu tine n'au ce mai face!!...*

DOMNUL DIN TREN

In gara de Nord, Trenul de Constanța mai are cinci minute până la plecare. Forfota de pe peron s'a potolit ca prin minune. Doar câte un întârziat mai gâfâie cu bagajul în brațe până când își găsește și el locul și este înghițit de tren.

E ceasul 12 și 5 minute, noaptea.

Prin vagoane fiecare pasager și-a întins mădularele trudite după cum a găsit loc. Alții stau și'n picioare. Mai bine să stai în picioare, decât să flueri după tren.

Gata.

Cineva a dat semnalul și locomotiva nepăsătoare până atunci odată și-a scuturat toată fierăria, aburul a țâșnit în cilindri și trenul s'a urnit.

Și a început cântecul: tic-tac, tic-tac...

La un vagon de clasa I-a un singur domn și-a găsit un loc fain: singur în compartiment. A și făcut planul cum să doarmă. Adică ce plan? Că lucrul era simplu de tot: se 'ntindea pe canapea și nu-i mai rămânea decât să adoarmă. Totuș acum mai citește ziarul...

— Biletul vă rog!

— Mda!..., Poftim!

Șeful îl purică pe îndelete, îl întoarce pe o față, pe cealaltă apoi îl perforează...

— E în regulă?

— Perfectă regulă!

— Ascultă domnule! Cât face trenul de aici până la Fetești?

— Cam aproape trei ore!

— Atunci pot să trag și un somn nu?

— Și două, domn'le! Că timp este!

— Bun! Dar o să fii mata drăguț să vii să mă scoli. Că, una că sunt obosit, dar dorm și foarte greu. Și deci risc să mă scol pe nepoftite la Constanța. Ne-am înțeles? Chiar dacă am să protestez, d-ta să mă dai jos

— Inteles! N'aveți nicio grijă. Bizuiți-vă pe mine.

După vreun sfert de oră omului nostru i se păru că e curent. Și găsi alt compartiment. Se întinse acolo și — sigur că va fi vestit, s'a culcat.

*

Câte ore or fi trecut, nu știe domnul din compartiment. Știe doar atât că atunci când s'a trezit și a dat perdeaua la o parte, afară era soare. Intrigat peste măsură, a sărit în sus. Se uită la ceas: 6 și 5 minute. Se poate, domnule? Să fi ajuns la Constanța? Și șeful de tren? Probabil a uitat.

Și-a netezit puțin părul, și-a luat valiza și a dat busna afară. Da. Constanța! Tiii!.. Ce să facă acum?

Se uită pe peronul pustiu. Și dă cu ochii de șeful de tren.

— Ce-mi făcuși, domnule?

— Eu? Eu nu v'am făcut nimic!

— Cum, domnule? Asta e nimic la d-ta?

— Mă iertați... Insă...

— Ce „însă", domnule? Nu te-am rugat eu aseară, când nu plecasem încă din București ca să mă scoli înainte de a ajunge la Fetești? Se poate, domnule?

— Păi... da, domnule! Dar domnul pentru Fetești era în alt compartiment... Era alături!...

— Așa e.... Dar m'am mutat că era curent.. Sigur! Eu am fost vinovatul, domnule! Eu că nu ți-am spus de mutare...

— Și eu care am dat jos cu sila alt călător!... Mi-a spus bietul om că se dă jos la Medgidia, dar eu, fără milă l-am dat jos... Știți... a protestat el, însă așa după cum mi-ați spus, l-am luat mai mult pe sus și l-am făcut brânci din tren când acesta plecase!..

MAI MULTĂ LUMINĂ

Noapte. Camuflaj. Un întuneric de-ți bagi degetele în ochi. Ici, colo, câte un trecător întârziat care grăbește spre cea mai apropiată stație de tramvai. E aproape miezul nopții. Liniștea e aproape deplină.

Dar iată un cetățean care — prin mijlocul străzii — merge fără să-i pese. Și merge — vorba românului — cam pe șapte cărări. E bine că totuși merge. Sigur — a apucat ceva mai mult la măsea și acum e bine dispus. Nici nu-i pasă că s'ar putea o mașină oarecare să-i facă vre-o emoție. E în așa dispoziție, încât emoțiile nu mai au nici o valoare pozitivă.

Iată-l cum s'a oprit la o intersecție de străzi. Mormăe ceva nedeslușit și caută pe jos... Scapără un chibrit, caută, nimic. Sergentul din post se apropie.

— Căutați ceva, domnule? zice agentul forței publice.

— Mda! Caut, domnule! Caut ziua de eri!

— Și tocmai aici v'ați găsit s'o căutați?

In momentul acela omul nostru ridică ochii și — deși beat, totuși are încă simțul proporțiilor — observă că vorbește cu reprezentantul forței publice. La rândul lui acesta pricepe cam cu cine are de-a face.

— A! dv. sunteți domnu' sărjent? Să trăiți!

— Noroc...

— Ce'ntuneric, bre!... Hm! Al dracului Ioniță!

— Ioniță? Care Ioniță?

— Știu eu care... Ăla — hâc! — care m'a încurcat... Că eu nu vrea beam... Știi...

— Știu, dom'le! Ceasul rău! zice sergentul.

— Adevărat... E târziu, dom'le sărjent?

— Cam! Douăsprezece!

— Uliu!... Atunci mai e tramvai?

— Păi eu știu?... Unde stai?...

— Pă gropile lui Ouatu!...

— Da... o bucată bună. Și ce cauți d-ta aici?

— Aici caut portofelul!

— Păi l-ai pierdut aici?

— Nuu! Dă unde! L'am pierdut acolo... la Ioniță....

— Du-te atunci la Ioniță ăla cum îi zici d-ta... Și caută-l acolo!

— Ce să mai mă'c? Că d'acolo viu...

— Atunci de ce-l cauți aici?

— Păi, da! Așa!... Hm! Dă ce-l caut aici? Păi îl caut aici fiincă... este... este cum să zic eu... este mai multă lumină aici!...

ȚĂRĂNCUȚA...

Țărăncuță, țărăncuță, mai nelcă, oleacuță! — *Zău, că tare aș mai sta însă stai întâi mata!...*

SĂ RÂDEM

Valoarea nevestei

Pe malul unui lac mare lume multă face baie. E în toiul verii și lumea se amuză. Deodată un țipăt. O nevoi se îneacă. Atunci un tânăr curagios sări și salvă dela înec pe doamnă.

Bărbatul ei, încântat, veni să-i mulțumească.

— Dumneata ești tânărul curagios care a scăpat-o pe nevastă-mea dela înec?

— Da, domnule!

— Bravo, tinere! Ține doi poli.

— Mulțumesc... Nu-i nimic că dai numai doi poli... In definitiv știi dumneata mai bine decât mine câte parale valorează nevasta d-tale.

DISCUȚIE

Ea: *Ce-ai zis? Că arzi de dorul meu? Nu se vede, Ioane! Nu iese fum!*

El: *Uliuu, Mărio! Păi fa, când o ieși fum din mine, s'a zis atunci cu tine. Te arzi urât.*

LA CĂDEREA ODESEI

Bat clopotele 'ntr'una pe 'ntinsul larg al țării
Și norii se coboară în semn de rugăciune,
Se-adună din adâncuri talazurile mării
Se redeșteaptă codrii și văile străbune.

Isvoarele se umflă în matca lor de veacuri
Și munții ard ca'n basme sub lespedea 'nstelată,
Potop de curcubee se 'ngrămădesc pe lacuri.
E sărbătoare mare, cum n'a mai fost vreodată.

O zi când România pășește 'n veșnicie...
Și steagul nins de vreme se 'nalță fluturând,
Când se preface 'n aur cenușa din câmpie —
Și toți pornesc la luptă c'o inimă și-un gând.

Bat tunurile 'ntr'una și ceată după ceată
Armata noastră trece cu pieptul ei năvalnic
Se-așterne sub picioare Tătarca 'nsângerată
Și se dărâmă 'n flăcări cetatea dela Dalnic.

Odesa este-a noastră; cu sânge românesc
Am cucerit zăgazul de apă 'nveninată,
Și-am prăvălit în mare balaurul rusesc,
Să nu se mai ridice din neguri niciodată.

De-acum va fi creștină și crezul nostru sfânt
Va străjui altarul de jertfă și mândrie
Și fiecare creangă și bulgăr de pământ
Vor tresări cu gândul la tine, Românie.

Primiți cu flori ostașii în ziua asta mare
Smulgeți-vă tristeții toți cei ce-ați suferit,
Cu ochii plini de lacrimi, de-avânt și sărbătoare,
Priviți, se 'nalță crucea din nou la răsărit.

Caporal CONSTANTIN SALCIA

DELA CUBAN LA MAREA NEAGRĂ

S.M.P. — Indată ce rezistența bolșevică este sdrobită la Slawiansacaja și râul Protok este trecut, inamicul ocupă o nouă poziție dealungul malurilor Cubanului. Spațiul dintre cele două ape este ocupat de roșiorii noștri în acelaș tempo de fulger și, în timp ce vrăjmașul, cuprins de panică, disperat, încearcă organizarea și oprirea cu orice preț a înaintării noastre, călăreții sunt din nou în fața lor și din nou urgia potopului se năpustește peste ruși. Concomitent cu acțiunea de trecerea Cubanului, parte din unitățile Diviziei coboară cursul râului spre Marea de Azov, curățind terenurile de cuiburile inamice, răslețite de armatele bolșevice, iar în ziua de 24 August 1942, după înverșunate lupte, ocupă Temriuk, o nouă victorie, o nouă pagină de glorie.

La Troitzkaja Regimentele de Roșiori trec Cubanul în bărci sub un foc ucigător. Podurile sunt toate distruse. Sub ploaia gloanțelor, dar mai ales a brandturilor pionerii români și germani construesc un pod de bărci. Apa este trecută. Malurile inamice atinse, rezistența bolșevică distrusă. Năuciți, rușii încep iar goana. Iși dau seama că nimic nu li se mai poate împotrivi luptătorilor noștri și că prăbușirea lor este iminentă.

Acum se începe o nouă etapă: urmărirea inamicului dela Cuban spre Marea Neagră — Spre Anapa.

Elanul tuturor e acelaș, trepidantul ritm al călăreților la fel. Nu e nimeni obosit, nimeni nu cunoaște decât un singur imperativ: Inainte.

Privești uimit călăreții aceștia care de săptămâni încheiate nu mai cunosc un ceas de liniște, de odihnă, care zi și noapte hărțuiesc neostoiți vrăjmașul, și-ți dai cu adevărat seama de forța și de vitalitatea acestui neam puternic și sănătos.

Toate încercările bolșevice de-a rezista și de-a frânge înaintarea cavaleriei, sunt zadarnice. Nici apele, nici dealurile Cubanului, n'au putut ajuta cu nimic rezistența lor. Armatele rusești sunt literalmente stăpânite de debandadă și dacă n'ar fi pistolul politrucului în ceafa soldatului rus, ar fi svârlit toți armele din mâini. O fac însă și așa mulți. Valuri de bolșevici coboară din toate părțile dornici să se predeie, să sfârșească odată chinul. Ceilalți fug dintr'un loc într'altul târâți de comandanții comuniști și svârliți în lupte iraționale, împinși deadreptul la moarte. Fug sleiți și fără nici o perspectivă de scăpare.

Apoi, armamentul e pe sfârșite. Prizonierii declară că luptă câte 2-3 cu o armă. Toți sunt cu puterile sfârșite și cine mai rezistă încă o face pentru că nu are încotro.

Călăreții își continuă înaintarea. Trec din biruință în biruință și ocupă după Troitzkaja, localitățile Kiewscaja, Kislerowa, Warinikoskaja și Gostagaevskaja, unde bolșevicii încercaseră noui rezistențe.

Acum ne apropiem de mare. Depe înălțimile Gotagaevskajei, o zărim argintată de razele soarelui. De undeva, o baterie de tunuri grele, rusești, bubuie spre noi. Inaintarea însă nu este oprită. Sunt ultimile clipe de agonie ale dușmanului înainte de-a atinge țărmurile mării. Intr'adevăr, Detașamentul motorizat al căpit. F. dibuiește poziția artileriei inamice și atacând prin surprindere reușește să pună stăpânire pe tunurile rusești. Și, în timp ce călăreții români se strâng într'o încordare îndreptată spre Anapa, căpit. F. sprijină atacul cu bateria bolșevică.

La 1 Sept. 1942 Anapa este cucerită. Resturile armatelor comuniste gonesc spre munți. Intreaga atenție se îndreaptă acum spre Noworosisk. Vertiginoși, germanii se apropie de el. Primim și noi o nouă misiune: înaintarea prin munți dealungul Mării Negre, spre Novorosisk...

Etapa se terminase cu succesul viteji lor călăreți. Dela Don până la Marea Neagră, ei au înscris în istorie una dintre cele mai frumoase pagini de glorie.

But. Leontin Brudașcu
Reporter de Războl S. M. P.

SERGENTUL NEDELOIU IOAN

Lângă Marea Siwaschului, Regimentul de Călărași ocupă o poziție bine întărită, în fața cotei 25,3. Este o ridicătură de pământ așezată la gâtul peninsulei Kerci, în apropiere de litoralul Mării de Azov și care predomină întreg spațiul până către Marea Neagră. Orice acțiune dela Vest la Est, poate fi observată cu ușurință de aci. Ea străjuește poarta de intrare a istmului Kerci. De aci se poate dirija cu precizie focul artileriei și aruncătoarelor, ea având comandament asupra întregei zone, fapt ce a făcut să ia naștere o serie de lupte continue între călăreții români și hoardele roșii. Istoria va povesti, peste veacuri, viitorimei, despre luptele Românilor duse în acest colț de lume, în iarna lui 1942.

In toiul iernei, pe un ger năprasnic, unitățile noastre s'au rânduit pe poziție în fața acestei ridicături blestemate de pământ. Odată cu venirea primăverei câmpul s'a acoperit cu un covor verde de mătase. Dintr'o și în alta, se putea desiănțui lupta pentru isgonirea inamicului din peninsulă.

Dar, un atac fulgerător nu putea fi pornit decât dacă se stăpânea cota 25,3 ce constituia o bună bază de plecare pentru atacurile viitoare.

Era o noapte foarte întunecoasă. Vântul fluera rece. Iți simțeai tăiușurile ascuțite, cum îți intră în carne, până la os. Din când în când, deoparte și de alta, tunul trăgea cu intermitență. Ici, colo, câte un proectil se spărgea, mușcând pământul.

Cerul părea un imens amnar din care săreau scântei de stele. De câteva zile, o febrilă activitate se simțea și în tabăra adversă. Dela posturile noastre înaintate, veneau vești că, monstrul bolșevic căuta să-și întărească pozițiile. Neîncetat se auzeau zgomote de motoare înfundate, ropot nesfârșit de bocanci, copite și scârțâituri de osii neunse. Ai noștri ascultau îndârjiți, cu mâinile încleștate pe arme, cunoscând bine acest refren.

Sunt olteni dârzi, căliți în lupte și marșuri de mii de kilometri. Trebuia însă să le-o luăm înainte. Ultimile preparative erau puse la punct. Se aștepta doar semnalul. Escadronul 4, care ocupa un important sector la marginea satului Kiet, avea misiunea de a păstra cu orice preț satul până în zori, când se urma să se pornească la atac...

Sergentul Nedeloiu era numai ochi și urechi. Avea misiunea de a supraveghea orice mișcare a inamicului și a raporta în urmă. Deodată, un stol de avioane inamice s'a înșurubat drăcește în văzduh, deasupra liniei bolșevice, împroșcând gloanțe sfredelitoare de mitralieră.

Tirul artileriei noastre grele s'a fixat în liniile adversarului, semănând moarte și fum. Din când în când câte o rafală de mitralieră puncta și ea cu lătratul ei nervos negura nopții. Se întețea focul.

Din partea cealaltă rușii răspundeau și ei. Gloanțele șuierau pretutindeni. Fălcile se încleștau dinții scrâșneau. Tunurile gemeau din greu, iar proectilele se spărgeau tot mai aproape.

Incepuse să se deslușească umbre. Stăteau gata cu mâna pe armă. Focul se intensifica. Aruncătoarele și armele automate începuseră și ele să tragă. Inimile parcă uitaseră să mai bată. S'a auzit comanda: „Inainte!..

Un iureș nebun s'a deslănțuit.

Sergentul Nedeloiu, a observat în stânga plotonului său un gol în rândurile inamice. Din proprie inițiativă a căutat să exploateze situația cu ochiu de viezure și cu un calm desăvârșit. Prin salturi mari, ori târându-se pe brânci, s'a apropiat de golul vrăjmaș.

O mitralieră sovietică însă, bătea puternic într'o parte, stingherindu-i înaintarea. Sergentul Nedeloiu Ioan, a concentrat repede focul grupei sale asupra automatei sovietice.

Tot una cu pământul, el s'a furișat până la câțiva pași de adăpostul adversarului, unde cu o grenadă a reușit să-l reducă la tăcere. Mitraliera bolșevică a fost distrusă iar drumul grupei deschis. Inaintarea s'a făcut acum fără prea mare greutate. Mai era puțin și grupa Sergentului Nedeloiu s'ar fi găsit în vârful cotei. Deodată, un tanc greu inamic, un colos de oțel, a apărut de după creastă împroșcând foc și moarte în jurul său.

Un fior rece îl fulgeră din tălpi până în creștet și într'o clipită, hotărârea a fost luată. Lipit de pământ, cu răsuflarea oprită și cu mâna încleștată pe grenadă aștepta momentul.

Colosul de oțel a înaintat greoi, ca o reptilă uriașă din alte vremuri. Cu curaj într'un salt supraomenesc. Sergentul Nedeloiu a fost deasupra, pe car, unde prin lovituri puternice a îndoit țeava mitralierei. O bubuitură asurzitoare și colosul a fost imobilizat de grenadele puse sub șenilă.

Sergentul Nedeloiu încredințat că monstrul nu mai poate face rău, s'a așternut din nou la drum urmat de grupa sa. Deodată un fior puternic năvălește din piepturile bravilor luptători călăreți și ca la o comandă au sărit în șanțurile inamice. O luptă corp la corp începe. La mică distanță sunt și celelalte unități.

Bolșevicii zăpăciți s'au retras în dezordine. Au părăsit armele, și uitat aruncătoarele...

In mai puțin de patru ore, cota a fost a noastră în întregime.

Atacul reușise. La dreapta noastră se aliniase de mult întregul regiment.

Serg. t. r. Scheianu Dim.
Reporter de Războl S. M. P.

Eroul învățător Gh. Miscoci din Lugoj

Fiu de țărani din Măciuca—Vâlcea, a urmat cursurile Școalei Normale din Făgăraș, unde, în anul 1930, a fost șeful promoției la examenul de capacitate.

Luându-și drumul apostolatului prin părțile Banatului, s'a situat definitiv în Lugoj, unde și-a creiat o familie și-o gospodărie. In anul 1941, și-a luat examenul de gradul II cu media 9,62, primul între cei reușiți la Centrul Lugoj.

Ca locotenent de rezervă, a participat la toate concentrările și mobilizările, iar, în primăvara acestui an, și la „Războiul Sfânt" pentru apărarea Patriei și Civilizației Europene.

La sfârșitul lunei Iulie, între Don și Volga, urmărind fuga inamicului, a căzut vitejește străpuns de un glonte. Voinic, vesel, cu plăcută înfățișare, plin de inițiativă și curaj, destoinic în executarea misiunilor și priceput; așa era locot. Gh. Mișcoci.

Ca element din elita valorilor culturale, a lăsat dâră de lumină clară și neștearsă pe terenul culturii românești. George nu mai este!... Jertfa Patriei l'a chemat printre eroi! Getuța și Puiu — copiii săi — îi vor fi urmași demni, reamintindu-l pe tăticul lor drag și scump. Dorul și gândul la cei dragi pretutindeni l'au însoțit!

„Mângâiați-vă și fiți mândri de numele lui de Erou!"

Iar, „Tu, dragă George, care astăzi nu mai ești între noi, te regretăm și te proslăvim ca pe un Erou".

Amintirea ta va rămâne deapururea neștearsă! Jertfa ta alină durerile noastre, căci „Eroii" în veci nu pier! Patria și Neamul te vor înscrie în cartea de aur a istoriei.

Cinste și onoare ție.

Lt. A. Chițoiu

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

174) Ploscа; 175) Cocoşul; 176) Condeiul; 177) Condeiul şi literile; 178) Dovleacul; 179) Bastonul; 180) Curcubeul; 181) Dinţii de pieptene; 182) Degetele; 183) Ziua şi noaptea. 184) Fântâna; 185) Foale, burduf, sac; 186) Foarfecele; 187) Focul; 188) Fumul şi focul; 189) Fumul şi coşul; 190) Furnica; 191) Fusul; 192) Capacul, plăcinta, tava de plăcintă; 193) Un fel de opaiţ; 194) Buzunarul; 195) Găina; 196) Găina şi oul; 197) Ghiaţa; 198) Jurământul, cununa; 199) Groapa; 200) Ciuperca; 201) Gura cu dinţi; 202) Pepene verde; 203) Piua şi pilugul;

204. Un băet cu puţa în brâu, se pare ca un cal cu frâu.

*

205. In pădure m'am născut, în pădure m'am tăiat, în biserică cum am intrat, boier am devenit.

*

206. Circa, firca, cercul, în mijloc coşul.

*

207. „Fiş-fiş" prin tufiş, „greu-greu" printre arbuşti.

*

208. Un bătrân căruia îi curge nasul.

*

209. Un ciucur mic, noaptea în apă stă.

*

210. Fiul sărută pe tatăl.

*

211. Un munte mare, mare de o parte de zăpadă şi de alta grindină.

*

212. Brugă uscată, o ridic încărcată, şi o las descărcată.

*

213. Pe deasupra o tigaie, dedesupt toată bumbac, îndărăt ca foarfece.

*

214. Lânosul poartă cărnosul său; cărnosul în lânosul.

*

215. Fug, mereu fug, şi tot aci sunt.

*

216. Am o nevastă grasă, luminează casa.

*

217. Farfurie de iaurt, peste casă aruncată.

*

218. In pădure crescui, în pădure mă curăţii de ramuri, şi acasă când mă duseră, în jurul meu se strânseră.

*

219. Cât aci şi cât acolo, după uşe şade.

*

220. Ce trece pe afară, că orbul o văzu, mutul îi strigă, surdul se temu de vocea-i.

*

221. Pământul tot aleargă, şi din loc nu se mişcă.

*

222. O mie de fraţi, într'un brâu legaţi.

*

223. Un lucru, când are apă, stăpânul bea vin, când nu are apă, stăpânul bea apă.

*

224. Mamă n'am şi'n lume sânt, răpesc viaţa cui îmi place.

*

225. Zece strâng şi patru plâng.

*

226. Trei trec pe punte: Unul o vede, o calcă şi trece; celalt o vede şi o trece fără să o calce; celalt nici o vede, nici o calcă şi o trece.

*

227. O cergă mare, ma.., tot pământul îl acoperă, şi marea nu o acoperă.

*

228. Ce trece prin sat şi nu o sînt câinii.

*

229. Frigarea de carne, şi carnea de fier.

*

230. De soare nu-i este frică, de vânt se prăpădeşte.

*

231. Patru fraţi într'o cămaşe.

MÂNĂSTIRILE BUCOVINEI

II

Dar în ele s'a făcut întărirea sufletească a Românului şi în alt chip. Intorşi din războaie, ostaşii, în frunte cu Domnul şi boierii, se strângeau într'o mânăstire spre a aduce osanale Celui de Sus că i-a învrednicit să răpue păgânul. După cum dacă erau învinşi tot acolo se adunau şi rugau pe Domnul să-i întărească pentru biruinţa de mâine. Iată cum războinicul, adică ţăranul, se lega de mânăstire şi în acest mod încă, îndată ce-i păşea pragul, în el tresăreau frica de Dumnezeu şi mândria de Român, căci din cele mai multe războaie venise victorios.

Aflându-mă în faţa bisericii din Rădăuţi, acestea mi-au fost gândurile care mi-au trecut fulgerător prin minte. Şi acum să luăm biserică şi mânăstire de mânăstire din Bucovina.

Biserica din Rădăuţi are pentru noi o dublă însemnătate. Prin ea facem cunoştinţă cu prima formă de arhitectură religioasă. Omul şi-a clădit la început casa. Simţind nevoia să se roage lui Dumnezeu, el a zidit şi pentru Cel de Sus o casă. Biserica din Rădăuţi ne dă această primă asemănare cu casa: dreptunghiulară, fără turnuri, contraforturi şi sâni, iar interiorul împărţit în cămăruţe, aşa cum e locuinţa omului. Pe urmă, la alte mânăstiri, apar rând pe rând, turnul, sânul şi contraforturile.

Dar Rădăuţii lui Bogdan au şi o valoare, am putea spune morală. Este panteonul în care se odihnesc un şir întreg de Voevozi moldoveni începând cu Bogdan întemeietorul. Sunt patru colţuri de ţară, la care am avea o obligaţie patriotică de a ne îndrepta din când în când: la Curtea Domnească din Argeş, unde sunt îngropaţi primii Domnitori ai începuturilor de viaţă oficială munteană. In simplitatea acelei clădiri, pe ai cărei pereţi se păstrează încă una din cele mai frumoase zugrăveli ale trecutului, se odihnesc în tăcere şi uitare acei făuritori de Ţară. Dincolo la Deal, înconjurat de ostaşii de mâine ai României, stă capul aceluia care pentru o clipă a izbutit să unească într'un stat pe Românii de pretutindeni. In capătul celalt al pământului românesc, la Putna, zac osemintele Domnitorului cu gloria de totdeauna, acel sfânt şi mare voevod, poate cel mai de seamă dintre toţi. Şi în apropiere, la Rădăuţi, se află mormânt de mormânt, acei care au dat primul îndreptar naţional oficial al Moldovei. Iată cele patru puncte de pelerinaj pentru cei ce simt româneşte şi doresc a trăi numai în viaţă şi aspiraţii naţionale.

Biserica din Rădăuţi ne interesează din acest dublu aspect şi în peregrinările noastre nu trebue să o ocolim. Aducem astfel omagiul nostru celor îngropaţi acolo: Bogdan, Laţcu, Roman, Ştefan, Bogdan tatăl lui Alexandru cel Bun şi Bogdan tatăl lui Ştefan cel Mare, cum şi altor boieri de frunte ce se odihnesc acolo.

Dela Rădăuţi un drum lung duce la mânăstirea Putna. După ce trecem prin faţa unei fabrici de sticlă a unui evreu, intrăm în curtea vestitului locaş de odihnă al acelui ce odată a fost Ştefan cel Mare. Aşezată între dealuri acoperite cu brazi mânăstirea apare în haina cea nouă dată de reparaţiile austriacului Romstorfer. In curte se află chilia de piatră a faimosului Daniil Sihastru, acela despre care legenda spune că a îmbărbătat pe Ştefan într'un moment de îndoială. Departe, pe un deal se înalţă o cruce, este semnul de unde tot legenda spune că Ştefan a tras cu arcul spre a însemna locul de mânăstire. Biserica pe dinafară e impunătoare mai mult prin mărime. Păşind înăuntru, m'a cuprins o sacră înfiorare. Mă aflam în faţa mormântului celui mai mare dintre conducătorii poporului românesc. Imi răsărea în faţă tot alaiul de fapte mărețe ale mărimului Domnitor. Parcă îl vedeam intrând în Suceava lui, înconjurat de curate fete de Români, de Domniţele bălaie, de ostenii în straie albe, călări pe cai mici, iuţi şi îndesaţi. Vedeam fluturând în aer steagul Moldovei, subt umbra căruia a curs cel mai curat sânge românesc. Mă vedeam aievea şi eu în mijlocul acelei mulţimi îngenunchiate, cu pepturile pline de cele mai puternice dorinţi de sacrificiu pentru glia lor, pe care vocea puternică şi dumnezeiască a lui Vodă o îndruma sălbatec către nepoftiţii prihănitori de ţară. Mă simţeam umilit în faţa mormântului său şi nu ştiu dece eram gata a-i asculta ordinele pe care o putere nevăzută le rupea de subt piatră şi mi le repezea adânc în suflet. Mă simţeam şi mândru că eu, un oare care, m'am învrednicit să stau drept în faţa acelui altar, la care au venit să jure credinţă vecinică atâţia din marii Români, bunăoară cum a făcut-o şi Eminescu în fruntea atâtor tineri veniţi din toate colţurile ţării.

In curte, deoparte se află muzeul mânăstirii, care adăposteşte comori de artă: îmbrăcăminte domnească, cărţi, manuscrise de o rară frumuseţe, crucifixe sfinte în aur şi împodobite cu nestimate, mitre de episcopi, drapele şi veşminte preoţeşti. Lucruri sfinte şi preţioase nestemate peste cari ochii întârzie în reverie, pierzându-se în adânc de Istorie Românească şi actualizând momente de trăire creştinească, imbold de luptă eroică.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

Despre familie

Omul îşi face educaţia în familie şi prin şcoală. Dar şcoala n'are nicio putere faţă de familie, când familia este în adevăr şi focul unui ideal arde pe vatra ei, nestins din vechile timpuri ale strămoşilor. Aici în familie să se găsească limba românească ţinută în cea mai mare cinste, aici să se găsească tot ce cartea românească dă mai bun şi mai sănătos, aici să se găsească adevăratul cult pentru literatura şi cultura naţională. Iar pentru cei săraci şi neluminaţi dela sate rolul cultural al părintelui de familie e chemat să-l aibă altcineva: preotul, care va sluji tot româneşte, învăţătorul asupra căruia nimeni n'are nicio putere acasă la el.

Pilda lui Ştefan cel Mare

Nenumăratele războaie pe care le-a purtat marele Domn al Moldovei, Ştefan Vodă cel Sfânt, contra unor popoare mari şi mândre, stau ca o mare pildă pentru noi cei de astăzi. Erau pe atunci oameni mândri, bucuroşi de a fi dăruiţi şi lăudaţi, care socoteau că nu e neam mai prielnic nouă decât Polonul. Şi alţii ziceau: decât Ungurul. Alţii: decât creştinii depărtatei Europe apusene. Alţii: decât Turcul. Şi, în fundul gândului celor ce vorbeau aşa, era şi încredinţarea că suntem un popor nevolnic, care dela noi înşine şi prin noi înşine nu putem face nimic, nu putem dăinui măcar.

Ci Vodă Ştefan cel Mare a zis: nu. Intâi el a dovedit tuturor că poate învinge; tuturora, bătându-i pe rând. Şi cum s'ar fi avântat după aceasta altul spre cuceriri, spre faimă, spre strălucirea locurilor înalte, unde nu este lumină adevărată! Dar el nu făcu aşa, ci, înfingând sabia-i curăţită de sânge, el se propti în ea veghind. Oricine i-a fost drept vecin, l-a avut vecin drept şi pe dânsul, dar el n'a iubit pe nimeni decât pe ai săi, căci iubirea adevărată e numai într'o inimă de om şi ea nu se răspândeşte.

Un Ardelean despre Mihai Viteazul

Astfel se săvârşi printr'o ucidere mişelească, în vârstă de 43 de ani, viteazul Mihai, a cărui moarte a umplut cu o înfiorare plină de groază inimile tuturor acelora, care priveau într'ânsul un geniu rar al veacului aceluia şi care în admirarea isprăvilor lui celor minunate, nu-i tăgăduiau titlul de **Mare**. Viaţa politică a lui a fost un fenomen iute trecător, a fost supusă la mii de greutăţi şi a întâmpinat piedici îndărătnice: cu toate acestea duhul lui a străbătut prin toate, a triumfat despre toate. Prin faptele sale cele viteze a interesat omenirea, a tras la sine recunoştinţa veacurilor şi s'a alăturat în rândul bărbaţilor celor mari. Cu energia caracterului său celui deosebit, cu tăria braţului său celui nebiruit şi cu statornicia sufletului său celui mare, a oprit vitejeşte potopul puterii turceşti, de a nu se întinde asupra Europii dela Apus şi de a nu se lăţi barbaria în locurile pe unde pătrundea.

Dar datoria istoriei româneşti fie, ca să păstreze în veacuri isprăvile acelor minunate ale acestui Ahil românesc, demn de a-şi avea Omerul său, care să fie cartea vitejiei, cartea Românilor, cartea care să se citească cu drag de către oricine. Românul aibă a se mândri cu eroul acesta, care se luptă ca un leu pentru pricina cea sfântă a desrobirei şi a slobozeniei lor. Aducă-şi aminte de ceeace poate face o naţie unită, când este norocită să se nască dintr'ânsa un om mare, care singur ştie a o duce la mărire şi fericire. Nu-şi uita niciodată, că ţărânei celei scumpe a lui **Mihai Viteazul**, pomenirei lui celei mărite; şi aducerii aminte de faptele lui cele minunate, sunt datori a-i înălţa un monument la care să adură totdeauna recunoştinţă, pentru ceea ce a vrut el să facă pentru dânşii, şi să verse lacrămi pentru pierderea lui cea fără de vreme.

Marea la Veneţia

Veneţia e singurul oraş aşezat în apropierea Mării unde marea e pretutindeni, unde Marea e împreună cu tine, e deprinsă cu tine; te caută pe tine, te aşteapă; nu te sperie şi nu te ulmeşte ci o ai la îndemână: ea îţi vorbeşte, îţi şopteşte uneori, indistinct şi totuş aşa de clar. Se joacă şiret şi duios cu tine, lămurindu-se în unele ceasuri, în altele ascunzându-se, să te vrăjească. Vraja aceasta a tovărăşiei necontenite cu apele schimbătoare e unul, şi cel mai ales, din secretele frumuseţii Veneţiei în ceeace priveşte natura: coabitezi cu dânsa, eşti subt acelaşi acoperământ de cer cu dânsa; sunteţi deopotrivă acasă. Şi deopotrivă de străini, tu şi ea: veniţi cu acelaşi dor nemărginit, opriţi o clipă cu aceeaşi iubire şi pietate, până pleci cu aceeaşi hotărîre de a o revedea ca şi apele pe care le trimet Adriatica şi le cheamă înapoi. Vrei să te ascunzi de dânsa, nu poţi: ea te urmăreşte pretutindeni, şi trăieşti prin ea, precum şi ea. Marea, aşa cum e acolo, trăieşte prin oamenii care sunt acolo, prin operele lor ce se văd, prin operele lor ce se amintesc! Nicăieri nu se înfrăţesc mai depiin aceste două elemente, mai tulburate şi mai senine de pe lume: apa vie şi sufletul omenesc. Marea aici se face mai mică, aşa cum e omul, mai blândă, cum i-ar cere omul să fie: ea vorbeşte la urechea fiecăruia, are desmierdări pentru fiecare obraz. Nicăieri nu se coboară zeul până la ce suntem noi, până la acel puţin care suntem noi, ca aici.

Cugetări

Inţelepciunea e a ta numai când o dai altuia: altfel ea este numai în tine.

*

E o greşală a sfârşi anul cu iarna: anul nou începe cu cea dintâi zăpadă albă ce cade asupra lumii ca vălul alb asupra leagănului în care viaţa se trezii.

*

Sânt suflete care ne înfăşură cu răceală precum pământul se înfăşură cu zăpadă pentru a-şi păstra căldura.

*

Ai toată viaţa un şcolar pe care niciodată nu trebuie să-l pierzi din ochi: tu însuţi.

SOCOTELI DE PETRECERE

RĂSPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMĂRUL PRECEDENT

64)

2	3	5	4	1
5	4	1	2	3
1	2	3	5	4
3	5	4	1	2
4	1	2	3	5

65) Se împarte exagonul în şase triunghiuri, iar fiecare din acestea în patru triunghiuri mai mici, egale. Şase din aceste mici triunghiuri vin la mijloc şi formează 1/4 din total. Au acelaş formă ca şi exagonul mare şi, dacă se scot, exagonul mare nu-şi schimbă forma.

66) Uneşte 2 cu 5
1 cu 3
8 cu 4
6 cu 7

67. Bunică, cu câţiva colegi de clasă pleacă în excursie. Un posnaş le spuse: „Vă dau cârnatul ăsta mare, dacă îl puteţi împărţi în zece bucăţi cu trei tăieturi de briceag.

Cine-l poate ajuta?

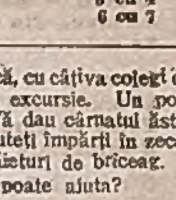

*

68. Adăugaţi cifrei din figură o linie şi cifra se va schimba în alta două.

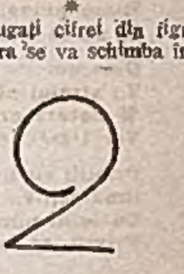

*

69. In socoteala noastră, o cifră joacă un rol de seamă în cinci rânduri.

In figură vedem trei semne de întrebare; în locul lor trebue să stea cifra pe care trebue să o ghicim. Sus trebue să stea de două ori una sub alta.

Intâi se înmulţeşte cu ea însăşi, produsul este apoi înmulţit cu aceeaş cifră. Produsul astfel obţinut se înmulţeşte din nou cu aceeaş cifră. Se totalizează complet produsul (se adună cifrele între ele, până dau un total de o singură cifră) şi trebue să obţinem aceeaş cifră.

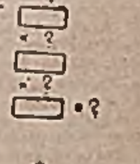

*

70. Lui Nicuşor, nepotul lui Moş Vasile, unchiul i-a pregătit o farsă bună. I-a pus o problemă, pe care n'o poate rezolva numai cu ce a învăţat la şcoală.

I-a dat o foaie de hârtie de formă foarte neregulată, aşa cum o arătăm în ilustraţie şi i-a cerut să-i găsească mijlocul. S'ar părea că nu-i posibil, dar dacă Nicuşor n'a mers degeaba la şcoală, trebue să-şi aducă aminte de ceva care să-l ajute.

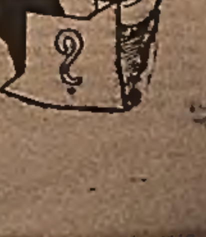

ATACĂ BOLȘEVICII

Regimentul, după 3 zile de lupte înverșunate, încununate de succes ocupă o poziție de apărare pe înălțimile dela N. de satul Parishskaja.

Compania 5-a, sub comanda d-lui căpitan Zamfiroaie Simion, întărită cu un pluton din compania 7-a, comandat de sublt. Ardeleanu Gh., ocupă o poziție de apărare pe înălțimea cu cota 109, 5 de pe șoseaua Vasiliewka-Ivanowka, cu misiunea de legătură între regimentul nostru și un regiment de vânători.

— Incă înainte de zorii zilei, la inamicul din fața companiei 5-a se observă pregătiri de atac. Soldații noștri liniștiți, fac ultimile pregătiri.

Zorii încep să împurpureze cerul. Departe, niște „greuri" își aruncă proectilele, cari, explodând, fac un zgomot de cazan spart.

Rușii ne spun bună dimineața prin mai multe serii de lovituri de brandt iar noi le răspundem la politețe prin clănțănituri de mitraliere.. Soldatul Stan le spune de repetate ori, cu pușca mitralieră cât e ceasul, apoi o liniște de scurtă durată se așterne în sector.

Atacă bolșevicii! se aude deodată strigătul de alarmare al plutoanelor.

Trupurile ne sunt încordate ca niște arcuri, mâinile cuprind spasmodic armele. Privind spre inamici, îi vedem cum vin în valuri, valuri compacte spre centrul sectorului apărat de compania 5-a.

Ii lăsăm să se apropie. Când au ajuns la 400 m. în fața noastră îi auzim strigând: „ula", un ula bestial și puternic gutural.

Armele noastre automate i-au prins în focul lor. Rușii se trântesc la pământ și apoi continuă înaintarea.

In spate auzim: „Trage Buta, trage!" și glasul căpitanului Zamfiroaie, ce îndreaptă tragerea brandt-urilor Plot. T.R. Buta, în fața cazematelor dela cota 109, 5 unde rușii par mai compacți.

Comisarii ruși din spate, cu pistolul mitralieră și cravașele, îndeamnă oamenii lor să pornească la asalt. Inutil însă. Pânza noastră de foc e prea deasă și bine plasată. Aici pe unde suntem noi, inamicul nu mai poate trece.

Primul atac al rușilor a eșuat și-i vedem retrăgându-se în dezordine, urmăriți de focurile armelor automate.

Incep clipe de încordare pentru ostașii care ocupă poziția. In acest timp ne facem împrospătarea cu muniții și așteptăm.

E ora 11 fără 10 minute.

Prin ploaia proectilelor de brandt-uri și artilerie grea, deslănțuită asupra întregei noastre poziții, rușii își pregătesc al doilea atac. Proectilele cad pretutindeni. Postul de comandă al companiei, probabil identificat de inamic, este intens bombardat de „greaua" inamică. Abea se mai zărește prin norul gros de praf și fum.

Armele automate inamice țes o pânză de foc asupra noastră. Bolșevicii, — valuri, valuri, — își îndreaptă acum atacul spre flancul drept al companiei, spre plotoanele sublt. Dincă și sublt. Ardeleanu, cu scopul de a ne învălui.

Armele noastre intră din nou în funcțiune și aștern în rândurile inamice șiruri de cadavre. Intărâtați însă de băutura ce li se dase, de foamea ce le rodea măruntaiele și setea ce le ardea buzele, rușii dau încontinuu năvală, împinși din spate de comisarii lor, cari îi amenință că nu le vor da de mâncare și apă, până ce nu vor ocupa poziția noastră. (Declarații luate dela prizonieri).

Situația se prezintă grea pentru noi.

Tragem din răsputeri.

Pentru a asigura situația flancului drept amenințat, comandantul companiei trimite două grupe ca întărire.

In această acțiune, caporalul Cizmașiu, caporalul Otoiu, fruntașul Avram, fruntașul Ciornea și soldatul Lascu sunt răniți serg. T.R. Ciupagea cade ca un erou în fruntea grupei sale, pe când își îmbărbăta oamenii și dirija focul puștii mitraliere. serg. Covăsală, comandantul unei grupe din plotonul de mitraliere al Lt. Potescu, văzând că arma sa nu mai poate trage automat, disprețuind pericolul, ia mitraliera în spate, străbate prin ploaia de gloanțe aproape 200 m. și revine la grupa sa cu o altă mitralieră, pe care o pune în bătaie. Acelaș sergent ia o pușcă mitralieră rămasă fără trăgător și, în picioare, trage în cei ce se apropiaseră până la 40 de metri, de poziție. Un glonte însă îl rănește grav.

Prin ploaia de gloanțe se face împrospătarea cu muniție. Căpitanul Zamfiroaie, disprețuind pericolul își încurajează mereu ostașii.

Brandt-urile împrospătate și artileria lovesc vijelios în puhoiul inamic slăbit tot mai mult. La ora 16 răsuflăm ușurați întrucât inamicul intrat în derută, dă înapoi.

La ora 18 „Catiușa" tunul blestemat al bolșevicilor prin cele 54 proectile ale sale, anunță al treilea atac. Dumnezeu nu le-a ajutat însă. Cele 54 proectile, fiind prost ochite, fac prăpăd chiar în prima linie inamică. Două ore de aparentă liniște, ne-au dat timpul să ne aprovizionăm și să ne udăm cu apă buzele uscate de arșita lui August.

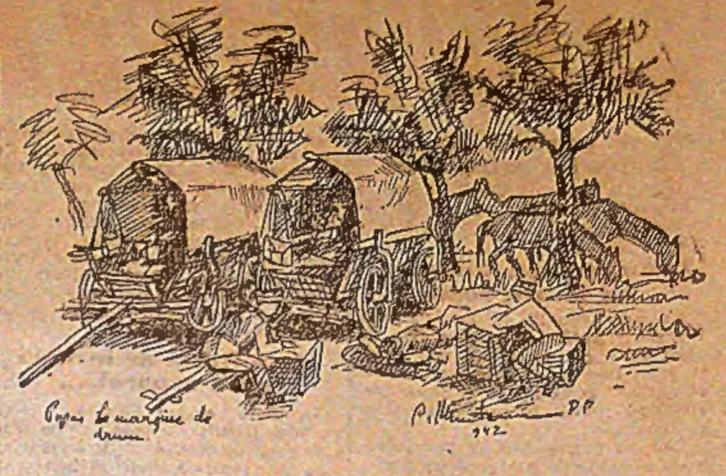

Inamicul atacă însă din nou centrul sectorului companiei 5-a. Increderea noastră nu scade însă deloc.

Caporalul Florea, deși rănit în atacul din 4 August, și revenit la comanda grupei sale în dimineața de 23, își îmbărbătează oamenii și rezistă puternic avalanșei inamice. Plotoanele plotonierului Puicaru, al slt. Dincă și Ardeleanu, intră în acțiune. Sângele rece al șefilor dă încredere oamenilor cari trag, trag mereu.

Un val de bestii roșii pătrunde până în linia 1-a. Soldații noștri trag însă fără încetare. Pușcașii pun baioneta la armă și încep să arunce grenade în valul care făcuse spărtura.

Soldatul Cucu este răpus în lupta cu doi bolșevici. Un pluton de călărași, contraatacă spre flancul drept al companiei și restabilește situația. Bestiile plătesc cu viața îndrăsneala lor; soldatul Cucu este răzbunat amarnic.

La ora 19, inamicul se retrage în debandadă, pentru a treia oară, lăsând pe câmpul de luptă numeroase cadavre și răniți.

Noaptea, la ora 24, un Batalion de vânători schimbă de pe poziție compania 5-a complet extenuată, după ce ostașii se putuseră felicita între ei pentru eroica rezistență.

Sublt. rez. D. I.
reporter de războiu

VOLGA, VOLGA!

Dacă n'am fi văzut în fața noastră apele argintii ale Volgei, n'am fi crezut că am ajuns așa de repede la marele fluviu al Uniunii Sovietelor care ne umplea nopțile petrecute în iarna groaznică trecută de visul acestui punct îndepărtat pe care trebuia să-l atingem cândva. Acum visul a devenit realitate. Este ora 16,35 și am ajuns primii la mărețul fluviu. Inimile ni se umpleau de bucurie. Volga!

Cu mii de avioane

In zorii zilei, pe un front larg, formațiuni rapide și Divizii de infanterie au pornit din capul de pod dela Don către Stalingrad. S'au constituit unități puternice cari pătrund ca niște icuri de oțel în pozițiile defensive ale dușmanului, pentru a deschide drum infanteriei. In frunte sunt tancurile și batalioanele motorizate de pușcași. Urmează imediat tunuri antitanc, artileria și antiaeriana. Sus, în văzduh, avioanele de picaj, grupuri de distrugătoare și aparate de luptă atacă fără răgaz. Sunt mii de avioane cari vin mereu în valuri, sdrobind pozițiile din fața înaintării tancurilor

„Fete în uniformă"

Suntem lângă pozițiile fortificate ale Stalingradului. Cele mai multe goale, dar de o construcție perfectă. Găsim lăzi cu muniție, grenade de mână și sticle cu explozibile, gata pregătite, a căror prezență ne arată limpede ce surprinzător a fost atacul nostru dinspre Nord. La marginea orașului rezistența se înăsprește. Tunurile de câmp și antiaeriene din amplasamentele de pe coline ne salută cu un foc dens. Aproape în fiecare poziție din fortificații stă câte un comisar s'au politruc care își biciuește oamenii pentru a-i forța la rezistență.

Numărul „fetelor în uniformă" crește mereu. Sunt multe sanitare, însă armele pe cari le găsim asupra lor dovedesc că nu se dădeau înapoi nici dela luptă. De un stâlp de telefon stă rezemată una, rănită. Are părul de un blond deschis, tăiat scurt, o bluză de vară pe talie și o rochie scurtă. Un glonț de pușcă i-a rănit piciorul și acum plânge, țipă și se vaită. O pansăm și o luăm apoi pe radiatorul lat al tancului nostru, unde mai stau clae peste grămadă încă patru rusoaice. „Amazoanele" acestea, în vârstă de 18, 19 ani, au niște fețe caracteristice și minte de copii. Nu sunt drăguțe, dar nici grozav de urâte. Toate au aceiași înfățișare comună, producție bolșevică standard!

Pepenii sub focul artileriei

Soarele arde cu putere. Bidoanele s'au golit de mult. Praful s'a făcut scoarță la colțul gurii și al ochilor. Inaintarea merge acum printr'un câmp întins plin cu pepeni zămoși. Exploziile artileriei bubuie de jur împrejur, dar când zărim pepenii, nu știu cum se face, dar fiecare motor are o pană subită! Pana durează numai două secunde. E deajuns ca echipagiile să sară din tancuri, să-și încarce brațele cu pepeni și să se urce înapoi. Curioasă pană!

Focul defensiv dela țărmul Volgei s'a muiat. Oamenii au sărit din vehicule și merg pe jos, înțepeniți de atâta ședere. S'au făcut grupuri, grupuri și discută marea acțiune care e pe sfârșite. Și, desigur fiecare e un mic „mare comandant". Se fac rămășaguri că generalul va primi și Spadele la Frunzele de Stejar. Deodată de la postul de observație de pe linia ferată vine strigătul: „Vas de războiu inamic!" Când ne apropiem, „vasul de războiu" se arată a fi un remorcher obișnuit, iar după 5 minute bătălia se termină cu 1 : 0 pentru tancurile noastre. Remorcherul se dă la fund, atârnat parcă de coloana de fum negru care iese din el. Ne meremetisim un adăpost pentru noapte. Prima noapte la Volga, în fața Stalingradului...

Geeorg Zech
Coresp. de războiu

ULTIMELE ȘTIRI

Nu se poate călători în trenurile petrolifere

Direcția generală C.F.R. aduce la cunoștința publicului că este cu desăvârșire oprită călătoria cu trenurile de petrol.

Incorporarea tinerilor cu termen redus

Se face cunoscut că pe data de 1 Noembrie 1942, se încorporează tinerii din ctg. 1944, 1943 și mai vechi, care au fost recrutați cu termen redus art. 71 și 72 L.R. 1930 și care nu au făcut până în prezent serviciul militar.

Tot pe aceiaș dată se vor încorpora următoarele categorii de tineri:

1. Tinerii seminariști care au fost dispensați condițional conform art. 40 L. R. 930 și care până la data de 1 Noembrie 1942 nu se vor preoți sau nu vor putea obține amânări de studii pe anul 1942/1943.

2. Tinerii care au la bază 4, 5, 6 și 7 clase de liceu sau școli similare, a căror încorporare este obligatorie.

3. Toți ceilalți tineri, indiferent de modul cum au fost clasați de Consiliul de recrutare pe baza vechii legi de recrutare ca: amânați medical I-a și a II-a oară; amânați ca având frate sub drapel; dispensați ca susținători de familie; dispensați medical; impropriii pentru serviciul medical, etc. sunt obligați a se prezenta la încorporare pe data de 1 Noembrie 1942.

Tinerii care nu vor depune până la data de 25 Octombrie a. c. actele la Cercul Teritorial pentru a dovedi în care art. pot fi însumați, vor fi aspru sancționați.

Școala de conducători cadastrali

La 1 Noembrie se deschid cursurile Școalei de conducători cadastrali.

Cursurile sunt concentrate pe 2 ani în care timp se vor face atât cursuri teoretice cât și aplicațiuni practice.

Absolvenții Școalei vor puta fi numiți în funcțiune la Direcția Cărților Funciare și Cadastrului Funciar sau vor putea fi angajați de tehnicienii autorizații pentru lucrări cadastrale.

Condițiunile de admitere:

Nu se admit decât elevi de sex masculin;

De origină etnică română și naționalitate română;

Până la vârsta de 25 ani împliniți.

Dărăcirea bumbacului oprită

Subsecretariaul de stat al industriei, comerțului și minelor aduce la cunoștință următoarele:

Având informațiuni că unii locuitori duc bumbac la mișini de dărăcit, se aduce la cunoștința generală că dărăcirea bumbacului este oprită. Așa că locuitorii nu pot transporta nicăeri, până la noui dispozițiuni bumbacul reținut pentru nevoi proprii.

Inspecțiile d-lui Mareșal Antonescu

Vineri 9 Octombrie, Conducătorul Statului a inspectat Piața Obor pe care a găsit-o bogat aprovizionată și curată și în urmă Subsolul viitoarei Hale Centrale unde prin lucrările făcute în timpul verii, se vor depozita circa o mie de vagoane aprovizionamente pentru iarnă.

Datorită acestei realizări, Capitala va avea o rezervă care va da putință Primăriei, să intervină ori de câte ori piața va fi slab aprovizionată, fie din cauza greutăților de circulație, fie din cauza speculei organizate.

Conducătorul Statului a felicitat și a mulțumit d-lui general Florescu, atât pentru opera înfăptuită cât și pentru ordinea și abundența pe care le-a găsit în piață.

Contribuția României la războiul din Est

Ziarele germane, vorbind despre participarea României la războiul contra bolșevismului, au numai cuvinte de înaltă laudă la adresa eroismului soldatului nostru. Se precizează, printre altele, că România luptă contra Rusiei Sovietice în acest an cel puțin în aceiaș proporție ca și în anul trecut.

Asupra hotărîrei României de a câștiga războiul contra Rusiei sovietice nu există absolut nicio îndoială. In sforțarea dusă până la capăt de România spre a-și îndeplini contribuția sa la războiul din Răsărit nu se observă nici cea mai mică slăbire. Dimpotrivă, participarea militară și economică a României este chiar mai mare decât anul trecut, în ciuda depărtării din ce în ce mai mare a frontului și a repartizării trupelor române în diferite sectoare.

Dacă Rusia ar încheia pace separată...

Deputatul englez Shinwell, din partidul laburist, a spus într'un discurs ținut de curând, că dacă rușii ar face pace separată atunci războiul s'ar termina în mod practic. Și atunci Anglia ar putea în cazul cel mai favorabil să joace numai rolul unei avantgarde economice pentru capitalismul american.

Englezii au început să lupte cu soldații de plumb...

Postul britanic de radio anunță că și copiii din Anglia trebue să contribue la războiu.

Toți soldații de plumb vor fi strânși și predați uzinelor de armament sau altor fabrici ce lucrează pentru războiu.

Tribunal englez atacat de indieni

Sâmbătă de dimineață mai mult de o sută de manifestanți indieni au încercat să pună mâna pe arhiva tribunalului din Naidan, pentru a-i da foc. Poliția engleză a deschis imediat foc, trăgând în mulțime.

Relațiile franco-germane

Secretarul de Stat al Sănătății, dr. Grasset, a dat Joi la Paris, în localul Ministerului Higienei, o recepție de adio pentru cei 700 medici francezi cari pleacă voluntar în Germania.

Acești medici vor funcționa în lagărele franceze de prizonieri din Germania, dând astfel posibilitatea la un număr identic de medici militari francezi, care se află în captivitate, să se întoarcă în Franța.

Vase engleze pierdute

Din izvor militar german se dau amănunte asupra pierderilor vaselor engleze, scufundate de marina germană în cursul săptămânii trecute. Totalul lor se ridică la 51 de vapoare cu o deplasare de 168.500 tone împreună cu două vedete rapide. Toate aceste succese au fost realizate pe o vreme foarte rea și în dese cazuri la mare depărtare de bazele de aprovizionare. Echipagiile germane au arătat că știu să lupte în cele mai grele condițiuni și să stingherească atât transportul de alimente inamic cât și transportul de trupe.

Comunismul a slăbit în China

D. Uang Cing Uei, președintele guvernului chinez din Ciungking, într'un interview acordat unui reprezentant al ziarului Hochi Schimbun, cu privire la relațiile ce există între evenimentele actuale de pe frontul sovietic și comunismul mondial declară că nimeni nu poate să nege că influența comunismului a slăbit mult din cauza prăbușirii militare a Rusiei Sovietice.

Oră românească la Zagreb

In cadrul orei românești d. dr. Ernest Bauer, fost consilier de presă la București, a cetit la postul de radio Zagreb câteva fragmente din cartea d-sale „Noua față a României".

A fost relevată bogăția petroliferă a României și s'au prezentat în imagini frumoase pitorescul peisagiului românesc din Bucovina și Basarabia. Cântece populare din Moldova au însoțit această interesantă expunere.

Norme pentru călătoriile militarilor

Conform hotărîrii Marelui Stat Major, cu începere dela 10 Oct. 1942 călătoria militarilor pe C. F. R. (permisionar, concentrați, desconcentrați, etc.) se va face după cum urmează:

Toți concentratii dela Vest de Nistru vor merge în concediu numai dela 1 la 6 ale fiecărei luni. Orice permisie în afara acestor date este interzisă. Se exceptează cazurile de deces și proces.

Această din urmă categorie de exceptați vor plăti taxele tarifare de 75 la sută reducere pe baza biletului de voe. Orice peermisionar va trebui să posede asupra sa carnetul de identitate dacă este activ și livretul militar dacă este rezervist.

— Biletele de voe cu dungă albastră vor fi utilizate numai pentru concedii de o durată minimă de 30 zile. Acestea, nu vor fi însă valabile pentru călătoria pe C. F. R. dacă plecarea are loc mai târziu de 48 ore dela data prevăzută în ele sau dacă permisionarul se înapoiază cu 48 ore mai devreme sau mai târziu de data prevăzută.

Excepții la intrebuințarea biletelor cu dungă albastră nu se vor putea face decât cu aprobarea M. St. M.

— Chemările telegrafice ale ofițerilor, subofițerilor și trupei rămân suprimate și nu se vor aplica decât în cazuri speciale și cu avizul M. St. M.

— Pentru toate celelalte cazuri, unitățile militare vor elibera foi de drum.

— Cei chemați la concentrare, vor călători pe C. F. R. numai cu ordine de chemare verzi.

— Militarii specificați mai sus nu vor putea călători decât cu trenurile militare de permisionari sau trenuri personale și numai în vagoane destinate militarilor.

Călătoria militarilor grade inferioare în trenuri accelerate este, cu desăvârșire interzisă chiar dacă plătesc taxele tarifare. Contravenienții vor fi supuși la taxe și suprataxe și predați organelor militare cari au ordine să-i trimită în judecată sub stare de arest. Personalul de stație, de tren și organele de control vor lua măsuri având la nevoe concursul gărzilor militare, jandarmilor c.f.r. sau organelor de poliție pentru respectarea acestor dispozițiuni care se vor afișa de altfel și în toate stațiile.

Octomvrie

1942 — Joi — Săpt. 42. 287—78

Octomvrie						
L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

15

10

Noemvrie						
L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Ort. Sf. Mart. Lucian Preotul Antiochiei († 311).
Cat. Sfânta Teresia († 1582).
Prot. Hedviga.

„Simțiți-mă lângă fiecare din voi. Simțiți că tot ceeace am făcut, este pentru a salva neamul și a-i asigura viitorul."
(Mareșal Antonescu)

Joi 15 Octomvrie — 10 — C. R.

Ofițeri de marină români decorați cu „Crucea de Fier"

In cadrul unei sobre dar impresionante manifestații s'a desfășurat la Constanța, în ziua de 12 Octombrie, solemnitatea remiterii distincțiilor celor 12 ofițeri români, care s'au distins în lupta contra bolșevismului.

Au fost decorați cu Vulturul German:

Comandor Alex. Bărdescu cu Crucea de Fier cl. I. Cu Crucea de Fier clasa II au fost distinși căpitanii comandori: Victor Voinescu și Alex. Dumbravă, locotenenții comandori Eugeniu Săvulescu, Alexandru Martak, Ovidiu Mărgineanu și Florian Popescu. Căpitanii: Paul Ghenădescu, Florian Bădulescu, Armand Dumitrescu, Dumitru Agarici și Constantin Costăchescu.

Cu Vulturul German clasa III, d. inginer Popa.

Intrebuințarea creștinilor în serviciul evreilor

In această direcție Ministerul de Interne și Subsecretariatul de Stat al muncii precizează următoarele:

Interdicția întrebuințării creștinilor în serviciul evreilor, se referă numai la servitorii cari presteează serviciu de natură strict domestică și anume: jupânese, bucătărese, fete în casă, doici, guvernante, spălătorese, feciori (valeți), bucătari, argați și vizitii.

Se exceptează dela aceasta, familiile de evrei ai căror membri ce locuesc împreună, sunt cu toți creștinați înainte de 1 Ianuarie 1938, precum și familiile în care unul din soți este creștin și de origină etnică română.

Frăția de arme slovaco-română

Comentând diferitele cuvântări rostite cu ocazia vizitei scriitorilor și ziaristilor români în Slovacia, HLAS FRONTU arată că slovacii și românii au fost întotdeauna uniți printr'o comunitate de soartă și că ei sunt uniți și astăzi și vor fi deapururi.

Articolul relevă în încheere importanța contribuției românești și slovace în răsărit, care va trebui să fie ținută în deosebi în seamă la organizarea nouei ordini în Europa.

Spre destrămarea imperiului englez

După cum se anunță din Bagdad, se pare că o garnizoană americană s'ar afla în prezent în insulele Bahrein, din golful Persic.

Această măsură este justificată prin faptul că interesele economice ale Statelor Unite în aceste regiuni sunt mai mari acum decât ale Angliei.

Observând bine aceste evenimente nu trebue să se uite că aceste insule Bahrein nu sunt altceva decât acel cunoscut „Canal Suez al aerului", așa cum li s'a spus încă din 1923, când au fost făcute punte de sprijin pentru aviație, în drum spre India.

In cercurile competente se dă o mare atenție acestei știri, deoarece ea scoate în evidență lichidarea Imperiului Britanic.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

CEA MAI GREA IARNĂ PENTRU BOLȘEVICI

Apropierea iernii aduce din nou în discuție posibilitățile de rezistență și de atac ale bolșevicilor, după pierderile imense de teritorii și după distrugerea atâtor armate, în atacuri disperate, care n'au dus la nici un rezultat pentru bolșevici.

Bolșevicii au pierdut bazinul petrolifer principal din Rusia europeană, pierzând în acelaș timp cele mai importante resurse de grâu. Rusia va avea de înfruntat o iarnă grea și este amenințată de înfometare.

Populația mai ales va avea să îndure mari lipsuri.

In ce privește armatele germane, care vor petrece și ele o nouă iarnă în Rusia,— după experiența iernii trecute, s'au luat toate măsurile pentru ca iarna aeasta să fie cât mai suportabilă. In ce privește atacurile bolșevicilor în iarna care vine, ele nu vor putea să aibă vreo amploare, deoarece pierderile suferite în oameni și materiale, au dus la epuizarea puterii ofensive a bolșevicilor. Cu drept cuvânt deci, se poate spune că acel care trebue să se teamă de iarna care vine sunt bolșevicii.

AVIAȚIA GERMANĂ ȘI ROMÂNĂ IȘI CONTINUĂ ATACURILE DISTRUGĂTOARE

După o scurtă pauză, luptele depe frontul de est au reînceput în mod intens, semnalându-se cu deosebită atenție atacurile trupelor româno-germane împotriva portului Tuapse dela Marea Neagră.

După cum anunță înaltul comandament al forțelor armate germane, în ziua de 12 Octombrie, vânătorii de munte germani care luptă în avantgardă, au cucerit alte poziții situate pe înălțimi și văile din jurul lor. Cu prilejul pungilor făcute prin aceste operațiuni, inamicul a suferit din nou mari pierderi.

Aviația a sprijinit pe vânătorii de munte, care luptă prin văgăunile stâncoase.

Pregătiri de atac ale sovietelor au fost spulberate prin focul plin de efect al artileriei.

La sud de Terek, contraatacuri inamice sprijinite de tancuri au rămas fără rezultat.

Forțe aeriene de luptă germane și române au lovit cu bombe de toate calibrele bazele de aprovizionare și mișcările de transport inamice de pe ambele părți ale fluviului Volga.

In sectorul Stalingrad și pe frontul Donului, încercări de atacuri locale ale inamicului au fost înăbușite de trupe germane și aliate, înainte de a căpăta amploare.

In sectorul central și în sectorul nordic al frontului de răsărit vremea a început să se strice. Se semnalează numai activitate de artilerie și de recunoaștere. Divizia Albatră Spaniolă a respins cu desăvârșire pe ruși, în sectorul pe care-l ocupă, printr'un contraatac, pricinuindu-le mari pierderi sângeroase.

Aviația a avut și ea o activitate deosebit de vie, atacând legăturile de aprovizionare ale inamicului pe importantele linii ferate din ținutul Waldais și a dat lovituri în plin în stațiile de descărcare.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar. 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 276/951 la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 15. X. 1942